

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

MART - NİSAN 2010

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Altan İLTER

Yazı Kurulu
Altan İLTER
Ahmet DEVİREN
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
Mehmet ERGÖNÜL

Teknik Yönetmen
Ömer ÖZTÜRK

Yönetim Adresi:
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y.Ayrancı / ANKARA
Tel: 0 312 426 75 90 Faks: 0 312 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi
IBAN No: TR59 0001 0004 7139 7751 6850 02
Hesap No: 39775168-5002-0471-Yenışehir-ANKARA

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazılıarı ile ayda bir çıkar.

Yayın Türü: Yaygın süreli

Yıl: 20 Sayı: 219-220
MART-NİSAN 2010 Baskı Tarihi: 17/05/2010

Grafik&Tasarım: **Banu KAHRAMAN**
0 312 342 19 00

Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.**
Kazım Karabekir Cad. 95/60 İskitler- ANKARA
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:
Suat UYANIK : Ağın
Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön Kapak : Seyyar satıcı - Fener/İstanbul (1989)
Fotoğraf : Erdal YAZICI

SAYFA

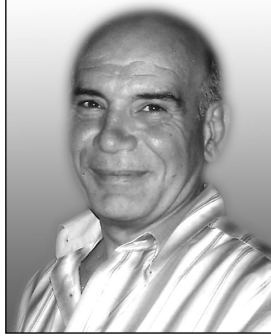
İÇİNDEKİLER

3-4	.....Düşünme Zamanı Mustafa YORULMAZ
5-6	.....1950'li Yılların Ağın'ı H. Edip OĞUZ
7	.....Bir Akşam - Ömrümüz Aldı (Şiir) Hüsnü AYDOĞMUŞ
8	.....Ağın'dayız! Bedrettin KELEŞTİMUR
9-11	.....Yurdanur Kabasakal Tulunay ile Söyleşi: Dünya Kadınlar Günü Reha İLTER
12-13	.....Türkçemiz Üstüne Nihat ASYALI
14-16	.....Babam Fuat ERBEN Şakir ERBEN
17-18	.....Annemin Son Arzusu Behiç KÖKSAL
19-20	.....M. Cavit Alpaslan ile Söyleşi: Bir Köy Enstitülü, Eğitim Denetçisi, Yazar Nusret ERTÜRK
21	.....Ağın ve Ağınlı Öğretmenlerin Sorunu Ahmet DEMİRKOL
22-23	.....Veli'nin Düşünü Hüseyin ATAİBİŞ
23	.....Dön Gel Ağın'a (Şiir) Ahmet SAMUR
24-25	.....Yeşilay Haftası Dr. Nevzat İSPİR
25	.....Kadınlar (Şiir) Mustafa ŞAHİN
26	..... Gençlik Köşesi: .....Biz Büyüdük ve... Doruk ÇAKAR
27	..... Çocuk Köşesi: .....Yeni Güne Merhaba (Şiir) Dilan ERSÖZ
27	.....Ata'm (Şiir) İlke TOKER
27	.....Dağların Sevgisi (Şiir) Rümeysa KANKOÇ
28	.....Yazarlarımızı Tanıyalım
29	.....Fıkralar
30	.....Haberler
31-32	.....Doğumlar-Evlenmeler-Ölümler

DÜŞÜNME ZAMANI

Mustafa YORULMAZ

Milletlerin temelini oluşturan ana unsur ailedir. Yüksek bir binanın temeli sağlam olmaz ise binanın dış etkenlere karşı dayanma gücü de yeterli olmaz. İşte bu örneklemeden yola çıkarsak, aile yapısı sağlam olmayan milletlerin de dış etkenlere karşı dayanma gücü yeterli olmaz ve zamanla dağılır. Binanın temelini sağlam olması, kullanılan çimento ve demirin kalite ve yeterlilik ölçüleriyle doğru orantılıdır. Milletlerin temelini oluşturan ailelerin sağlamlığı da; aldığı eğitim ve kültürle eş değerlidir. Eğitim ve kültür kelimeleri kendi başlarına bir anlam ifade etseler de içleri çeşitli olgularla doldurularak anlamlarının pekiştirilmesi gerekir.

Mustafa YORULMAZ

Çağımızdan binlerce yıl önce yaşamış olan toplumlardan geride kalanlar gün ışığına çıkartıldığında, kullandıkları günlük eşyalardan, hangi kültürde oldukları anlaşılmaktadır. Nitekim günümüzden 4 bin yıl kadar önce Güney Mezopotamya'da yaşayan Sümerlilerin; yapılan kazılarda bulunan 70 bin civarındaki çivi yazılı tabletlerinden, eğitim ve kültür seviyelerinin hangi aşamada olduğu tespit edilmiştir. İnsanoğlu, geçmişini merak edip araştırma ve soruşturma yapma gereği duymuş ve bunun için de eğitim kurumları açarak bilim adamları yetiştirmişlerdir.

Peki, geçmişini merak eden bizler kendi yaşam biçimlerimizi irdeliyor muyuz? Anne, baba ve çocuklardan meydana gelen ailenin eğitim ve kültür seviyeleri nedir, nasıl yaşıyorlar, nelerle meşgul oluyorlar? Yani demir ve çimento yeterli mi? Kalitesi nedir? Kendimize, çevremize ve yaşadığımız şehre baktığımızda bunların cevaplarını görmek mümkündür. Ailedeki fertlerin giyim-kuşam tarzları ile yaşadığı evin fiziki yapısı, bakanın içini ferahlatıyor mu? Gerek giyimlerinde, gerekse yaşadıkları binalarda bir estetik bir güzellik var mı? Binalar toprak ve beton yığıntısından kurtulup mimari bir şekle bürünmüş mü? Önünden geçtiğimiz binaya dönüp tekrar bakabiliyor muyuz? Yoksa birbirimizden habersiz her gün önünden geçip gidiyor muyuz? Evimizde kullandığımız eşyaların kaçta kaçını kendi ülkemizde

üretiyoruz? Mutfağımıza kullandığımız çatal, bıçak, kaşık, tencere, tava neyi ifade ediyor? Yaptığımız yemek çeşitleri, yerde serili kilimin nakışları, banyoda kullandığımız diş fırçası, tarak, radyoda dinlediğimiz müzik, zaman zaman ağzımızdan dökülen melodiler neyin nesidir? Anne, baba, ağabey, kardeş, teyze, amca, dayı, saygı ve sevgi kelimeleri bizlere çok şey anlatmıyor mu? Evet, işte kısaca anlatmak istediğim örnekleme-ler toplumumuzun kültürünü yansıtmak-

tadır. Yani kültür ailenin temel unsurudur. Kültürüne sahip olmayan milletler ayakta duramazlar. Başkalarının kültürünü benimserlerse kendileri olamazlar.

Yaşamımızda Anadolu'nun çeşitli şehirlerine otobüs ve tren yolcuğu yapmışızdır. Uğradığımız şehirlerin tren garları ile otobüs garajlarının perişan görünüşleri o şehrin eğitim ve kültür seviyesini anlatmıyor mu? Çöplük haline dönüşmüş yerler, düzensiz barakalar ve ellerinde sopalarla görevlendirilmiş çığırkanlar, kimin nereye gittiği, kimin nereden geldiği belli olmayan karmaşık insan manzaraları bizlere neyi anlatıyor? Amma o şehirde bulunan herhangi bir tarihi kalıntı, düşünen insana çok şeyler anlatmıyor mu? Tiyatro, sinema, kütüphane, konseratuvar gibi sanat dalları o şehrin eğitim ve kültür seviyelerini göstermez mi?

Anlamak istediğimiz ve merak ettiğimiz birçok şeyin cevabını kim, nerde, nasıl, niçin ve neden sözcüklerinde bulabiliriz. Bu soruları kendimize sordüğümüzde insanoğlunun yaradılışında var olan düşünce ve araştırma meziyeti ortaya çıkacaktır. Sonuç itibarıyla, düşünce ve araştırma yeteneğini kullanmadan olaylara doğru teşhis koymamız mümkün olmayacaktır. Ünlü düşünür Decart'ın, '*Düşünüyorum o halde varım*' sözünü tersinden okuduğumuzda, '*Düşünmüyorum o halde yokum*' anlamını taşımaz mı? Peki, düşünmek insan olmanın meziyetlerindense, neden birbirimizi aşığalamak anlamında '*Hindi gibi düşünüyorsun*' sözünü kullanıyoruz. Yoksa birileri bizlerin düşünmesini istemiyor mu? Yaşantımıza yön veren ve hatta günlük yaşantımız içerisinde yer edinmiş olan bazı kuralların nereden

geldiğini düşünüp merak ettiğimiz oluyor mu? Cevabı gayet basit, hayır... Nedenini araştırdığımızda, senin yerine düşünüp kuralları koyanlara ruhen ve bedenlen teslim olmak yok mu!.. İşte biz oyuz, yani kendimiz değiliz. Başkalarının düşüncelerine sorgusuz sualsiz teslimiyet veya tamamen ret etme geleneğimiz vardır. Bu geleneğin karşılığı cehalettir. Asıl olan kendi düşünce ve fikirlerimiz değil midir? Gülnüç olan bir şey var ki, herhangi bir konuda hiçbir bilgimiz olmadığı halde, o konu hakkında ahkâm kesme alışkanlığımız yok mu? Oysa ağızdan çıkan sözleri işiten iki kulağımız, bizlere ne söylediğimizi haber vermiyor mu? Neticede bilgiden yoksun sözler, anlamsız ve değersiz laftan başka bir şey ifade etmezler.

Peki, bilgi edinmek ne ile olur? Tabii ki okumak, araştırmak, düşünmekle ve edindiğin bilgiyi başkalarıyla karşılaştırıp muhakeme ederek, kendi fikrini de katarak neticeye varmakla. O halde bunları yapıyor muyuz? Yani öncelikle okuyor muyuz? Cevap, dünya milletleri istatistik raporları sıralaması tokat gibi yüzümüze çarpıyor. Hayır okumuyoruz. Yirmi birinci yüzyıla girerken 'Haydi kızlar okula' kampanyası sizlere bir şeyler anlatmıyor mu? 'Neden okumuyorsunuz?' diye sorulduğunda, kaçamaklı cevap 'çalışmaktan zamanımız yok!' Şöyle bir düşündüğümüzde bu ülkenin insanları gerçekten çalışmaktan okumaya zaman bulamıyorlarsa, bu ülke gelişmemişlikte neden dibe vurmuştur? O zaman meseleye birde şöyle bakalım: Ülkenin memuru, işçisi, esnafı, köylüsü ve emekli çalışmak adına ne yapıyor ve ne üretiyor? Şimdi bu sınıfları şöyle yüzeysel olarak mercek altına alalım.

Devlet dairelerine memur olarak girmek için çeşitli yollara başvurup bir devlet dairesine kapağı attıktan sonra, asli görevi halka hizmet vermek olması gerekirken, görevini kendi çıkarı için kullanma sanatına dönüştürüp müstahdeminden başındaki amirine kadar 'alıkların, baş kesen' olmuyorlar mı? Yetenekten ve bilgiden yoksun olan bu zevatlar, koltuklarına oturup iş için gelen yurttaşlara, 'bugün git yarın gel,' demiyorlar mı? Ve bu yarınlar bitiyor mu? Basit mahkeme davaları yıllarca sürmüyor mu? Hangimiz hastanelere gittiğimizde bugün git altı ay sonra gel demediler? Ya eğitim kurumlarının hali ne? Elim yazmaya, dilim söylemeye utanıyor. Önünde 'Milli' kelimesi bulunan bu kurumlar, ne oldukları belli olmayan insanlara havale edilmemiş midir? Devlet okullarındaki çarpık eğitim sistemi,

bilgiden yoksun diplomalı cahiller üretmiyorlar mı? Ülkenin ekonomisine katkı sağlayan fabrikalarda çalışan işçilerimiz gerçek anlamda çalışıyor olsalardı yani, üretselerdi bu fabrikalar iflas eder miydi? Ve bugün bu fabrikalar yabancı sermayeye yok pa hasına peşkeş çekilir miydi? Cevabı, 'fabrikalar zarar ediyor' diye siyasetler veriyorlar. Peki, İkinci Dünya Savaşı'nda yerle bir olmuş Almanya'yı ayakta kaldıran o fabrikalarda çalışanlar, Türk işçisinin emeği yok mu? Ya çiftçimiz ne yapıyor? Dedesinden ve babasından görme usullerle tarlasını ekip-biçiyor ve hayvanlarını da o şekilde yetiştirmiyor mu? Ne acıdır ki tarım ve hayvancılık da tükendi. Emeklilere fazla bir söz söylemenin gereği yok. Onlar kahvehanesi bol olan ülkemizin tabii üyeleri değiller mi?

Bir de yasama, yürütme ve yargının yanında dördüncü kuvvet olduğunu böbürlenerek söyleyen medyamız var!.. Gerçekte kısaca değil de göz atılması, irdelenmesi gereken asıl konu başlığı olması gereken Türk medyasıdır. Okumadan yoksun toplumumuzun önüne görsel medya çıkartılmıştır. Gelişmiş milletlerde bizimki kadar televizyon kanallarının olduğunu sanmıyorum. Yüzlerce kanal zamanı su gibi harcıyor ve insanlara lakırdılardan başka bir şey vermiyor. Ulusal kanal diye adlandırılanlar ise, kadın programları yaptıklarını sanıyorlar ve izleme rekorları kırarak halkın nelerle meşgul olduğunu gösteriyorlar(!)

Konuşulanlar halka ne veriyor, kültürümüzü mü yansıtıyor? Kimin eli kimin cebinde, hangi ünlü kimle, nerede, nasıl... Bizim ülkemizde o kadar çok ünlü ve sanatçı var ki! Her sabah kalktığımızda yeni bir simayı evimizin içerisinde görmekteyiz. Akşam haberlerinin de bunlardan pek bir farkı yok. Filan ünlü filan barda, filan falanla boşandı, ikinci gün filanla evlendi. Sanki bu ülke bunlardan ibaret...

Ya Anadolu'da yaşamlarını zorlukla sürdürenler yok mu farz ediliyor? Laila'larda yaşananlar hayal âleminde iken Anadolu acı gerçeklerle yüz yüzedir. Ama bunlardan kimin haberi var ki? Genç kızlarımız kimlere özendirilmeye çalışılıyor. Bütün bunları bir araya getirdiğimizde, önümüze aydın ve yazar olarak kimler çıkıyor? Ve insanlar, ışıklandırılmış vitrinlerdeki giydirilmiş cansız mankenler gibi, ruhları bedenlerinden alınmış olmuyor mu? Velhasıl sözün kıssası, şapkamızı önümüze koyup şöyle bir düşündüğümüzde, çok kötü, çok kötü yönetildiğimizi göremiyor muyuz?

1950'Lİ YILLARIN AĞIN'I

H. Edip OĞUZ

Elazığ veya Malatya yönünden Ağın'a gelirken; İsperek deresindeki köprüyü geçin, bir arabanın ancak geçebileceği bir yoldan Kavuncugiller'in evlerine ve o evin solundaki dar yollardan patikalara girerek, önce Temürlü, Kuzgeçe ve Fellahlara, daha sonra da Osmanbaşı'na tırmanarak Apuşma'ya gidebilirsiniz.

Sağdan Ağcabayır'dan inerek, Hacıgil'in mezarlığa doğru gitmek için dereyi biraz geçince, bugünkü akaryakıt istasyonunun bulunduğu yer civarında, solda bir su değirmeni vardı. Hafif bir yokuşun başında; sağ taraftan Ağın'ın can damarı olan Hoşirikler'e, sonra eski Pağnik'e giden yol... Hoşirikler'den sonra Kurtkaya değirmenine inen patika yollar... ve Kurtkaya değirmenindeki çırçır makinesi, pamuk ve çekirdeğini ayıran aygıt (Ağın'ın ilk sanayi kuruluşu)...

Hacıgil'in mezarlıktan sola doğru dönüp, araba yolundan devamla tahta bir köprüye gelindiğinde; sol tarafta, neredeyse derenin içinde bir su değirmeni görürdünüz. Köprüden sonra kısa dik bir yokuş ve düze çıkıldığında ise meydanlık bir alan vardı. Burası; Ağın'ın kalbi ve adeta Ağın'ın simgesi haline gelmiş bulunan meşhur Çınaraltı mevkiydi.

Meydanın sağ tarafında yan yana dört adet toprak damlı dükkân ve yine bunlara dik konumda bir dükkân ile bir kahve (Recep Dayının kahvesi) mevcuttu. Kahve ile dükkânların önünde kocaman bir çınar ağacı vardı. Kahvenin alt katı handı ve onun sağ tarafında da, bugünkü parkın yerinde bir su değirmeni bulunuyordu.

Kahve ile Aşağı caminin önünden yürünüp, tahta bir köprüden geçilerek Lollar Mahallesi'ne gidilirdi. Yol takip edildiğinde, uzun olmayan bir yokuşun bitiminde; ufak bir meydan ve dut ağaçları ile kaplı meydanın solunda da; bahçe içinde, iki katlı eski ilkokul binası karşınıza çıkardı. Bu bina; 1880'li yıllarda Medrese olarak açılan ve daha sonraları da uzun yıllar ilkokul olarak hizmet vererek, Ağın'ın eğitim alanında yaptığı atılımların ve başarı tohumlarının atıldığı yerdirdi. Binanın; alt katında derslikler ve odunluk, üst katındaysa salon ve sahnesi,

H. Edip OĞUZ

salonun her iki yanında derslikler ve başöğretmen odası bulunuyordu.

Okulun önündeki meydanı ve dutluk alanı geçtiğiniz zaman, sol tarafta tek katlı bir dink'i görür, yola devam ettiğiniz takdirde de dik bir yokuşu takiben Vahşen yoluna çıkardınız. O yıllarda iddialı futbol maçlarının yapıldığı Üçdut'a da bu yoldan gitmek mümkündü.

Çınaraltı, Caminin önü veya Aşağı çarşı da denilen meydandaki Aşağı caminin arka tarafı duvarla çevrili idi ve

bahçenin içerisindeki bir kaide üzerinde Atatürk büstü bulunuyordu. Resmi bayramlarda, tüm ilkokul öğrencileri öğretmenleri ile birlikte bu büstün önünde toplanır ve törenler büyük bir coşku ile kutlanırdı. Çınaraltı kahvesi müdavimleri ile devlet memurları da bu törenlere katılırlar ve alkışlarıyla törenin daha canlı ve hareketli geçmesini sağlardı. Bahçe girişinin hemen üstünde bir çeşme ile birkaç tane de dükkân vardı. Meydanın alt başından yukarıya doğru; sol tarafta, yine birbirine bitişik, toprak damlı dükkânlardan sonra gelen Hükümet binası, o dönemlerde Ağın'ın en güzel binalarından birisiydi. Bu binanın alt ve üst katlarında; önceleri nahiye müdürlüğü ve jandarma karakolu, sonraları ise jandarma karakolunun yanı sıra kaymakamlık, nüfus müdürlüğü, özel idare vb. devlet kurumları hizmet yürütmüştü.

Hükümet binasının solundaki sokağa (Gençosman sokak) döndüğünüz takdirde; ev ve bahçeler arasından geçerek, Çayırılık denilen mevkideki bağ ve bahçelere gidebilirdiniz. Yine burada; şu andaki Emniyet binasının altında kalan Gate'nin yanı sıra Sıtma ve Çingene pınarlarından buz gibi su içebilir, oradan da kestirme olarak Koçan'a çıkılabilirdiniz.

Hükümet binasından ileriye doğru yürüdüğümüz zaman, sol tarafta yine dükkânlar ve sağlı-sollu evlerden sonra, şimdiki Sağlık Ocağı'nın bulunduğu yerde bir fırın vardı. Dar bir yoldan bugünkü dört yola gelinirdi. Düz olarak, bahçeler arasından ve daracık bir yoldan Hozakpur yoluna çıkılabilirdi. Şimdi, Abdullah Lütfü İlköğretim Okulu'nun bulunduğu bu mevkiden sağa dönüldüğünde; tahta bir köprüden geçilerek Lollar ve Karataşlık'a, sola dönüldüğünde

*Aşağı Cami ile Bozık arasındaki köprü üzeri
Ayaktakiler: Edip Oğuz, Nizamettin Alpaslan,
Mehmet Kapısız, Mustafa Erbakan
Oturanlar: Tanınmadı*

ise; karşılıklı yüksek duvarlı yoldan Koçan'a doğru çıkılırken; sağda, o zamanlar minaresiz olan Orta camiyi, sağ ve solda ise dükkânlar ile kahveyi görürdünüz.

Koçan'daki şimdiki kahvenin bulunduğu binanın yerinde, o dönemler bir bahçe vardı ve iki üç adet dut ağacı da yol boyu sıralanıyordu. Bahçenin hemen solundan aşağıya, Çayırılık'a inen dar bir yoldan, ağaçlıklara ve buz gibi bir suyun menbana erişebilirdiniz.

Orta caminin girişine doğru gidildiğinde ise, dik bir merdivenle eski PTT merkezine çıkardınız. Altında dükkânlar olan, yoldan ikinci binanın üst katında da Belediye hizmet verirdi. Bir çeşmenin de bulunduğu bu yoldan, evler arasından ileriye doğru devam ederseniz, karşınıza Çelebi deresi ile Hozakpur yolu çıkar ve bu yoldan diğer yerleşim birimlerine ulaşmanız da mümkün olabilirdi. Çelebi deresinde o yıllarda bol miktarda su bulunduğundan, gerek Lollar Mahallesi gerekse Bozık mevkiindeki bağ ve bahçeler bu sudan yararlanırdı.

Koçan'dan yukarı mahallelere doğru yöneldiğiniz zaman ise, şu anda dükkânların ve evlerin bulunduğu yerlerin üst tarafı tamamen mezarlık idi. Bugünkü lise binasına merdivenlerle çıkılan yerde dik bir yokuş; yokuşun alt ucunda, solda bir dink vardı. Bu bölümü biraz geçince, yolun hemen solunda Betteş'e doğru, yine mahalle içinden geçen dar bir yolla inilirdi. Koçan ile şu andaki eski garaj arasındaki yol, o dönemlerde ancak bir arabanın geçebileceği genişlikte idi. Yolun sağ tarafında yüksek duvarlı bağlar bulunurken, sol tarafta evler mevcuttu. Tıraşgilin Mahalle diye adlandırdığımız bu yerleşim yerinden, dar yollardan ve tahta bir

köprüden geçerek Kuzgeçe ve Temürlü'ye de gitmek mümkündü.

Daha sonraları, Belediye Garajı olarak yapılan ve halen marangoz, tamirhane, fırın vb. dükkânların bulunduğu alan; eskiden mahalle mezarlığı idi. Hopulagilin Mahalle'ye çıkarken sağda bir çeşme, daha sonra Yukarı camiye gelinir, caminin önünden sağa dönülerek sağlı-sollu mezarlıklar arasından, dik bir yokuşun sonunda Aliuşağı Mahallesi'ne ulaşırdı.

Ağın'ın en yüksek rakımında kurulmuş olan bu mahalle, halen Keban Baraj Gölü'nün en güzel seyredilebildiği; ayrıca havası, suyu ve serinliğiyle de oldukça ilgi çeken yerleşim birimlerinden birisidir.

Yukarı camiden sağa dönmeden, ileriye doğru Uzungil Mahallesi'ne doğru dar bir yolla gidilirken, yolun solundaki sinor suyu arkını takiben, yine dar bir yolla mahalle arasına girilirdi. Ana yoldan devam ettiğinizde ise, sağ tarafta bir çeşmeyle karşılaştınız. Bu çeşmenin tam karşısındaki dik yokuştan aşağıya indiğinizde ise, bir su değirmeni-ne erişirdiniz. Değirmenden akan suyu; bağ ve bahçeler arasında takip ederek yürüdüğünüz zaman karşınıza bir su bendi çıkardı ve Ağın'ın gençleri bu bentte yüzerlerdi. Bu bentten kanallarla gelen su, daha alt tarafta bulunan; Uzungil, Hopulagil, Hacıyusuf ve Tıraşgil mahalleleri ile şu andaki Hükümet binası ile çevresindeki bağ ve bahçelerin tamamının sulanmasında kullanılırdı.

Uzungil Mahallesi'nden ileri doğru yürüdüğünüz takdirde ise biraz ileride rahta bir köprü karşınıza çıkardı. Tahta köprüyü geçtikten sonra, bir arabanın zor geçebildiği yola devam edip, sağa doğru hafif bir yokuştan sonra dağın eteğinden ileriye doğru yürüdüğünde Andiri Aşağı Mahallesi ve Ekirek'e, oradan da diğer köylere kestirme bir yoldan gidilebilirdi.

Eğer araba yolundan giderseniz; karşınıza Andiri deresi çıkar. Dereyi geçince, Elekçi bahçesi diye isimlendirilen dutluk bir bahçeden yukarı doğru tırmanılır ve buradan bağ ve bahçeler arasından Andiri'ye gidilebilirdi. Andiri, günümüzde olduğu gibi o dönemlerde de; Aşağı, Orta ve Yukarı Mahalle olarak üç mahalleye ayrılmıştı. Bu yerleşim yerinden geçilerek, Ağın'ın bazı köyleri ile Arapgir'e, Eğin'e (Kemaliye) yaya olarak ulaşmak mümkün olabiliyordu.

1950'li yıllarda tanık olduğum Ağın'ımızın kısaca aklımda kalan coğrafik yapısı ve yerleşim planı bu görünümde idi.

BİR AKŞAM

Hüsnü AYDOĞMUŞ

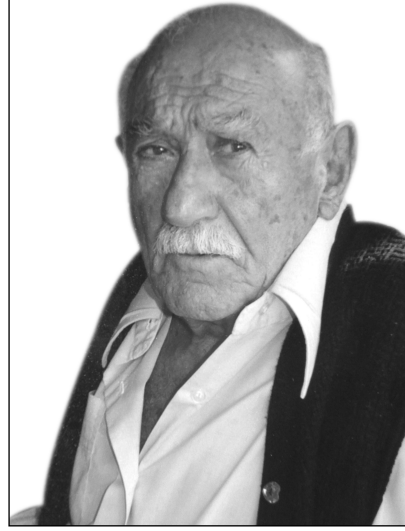
İşte bu akşam çiçek solduran gün
Yıldızlarda şevk yok, sanki de ağlıyor.
Pencerem de yaşlı, ne gece ne gündüzün
Çevrem hep karanlık sanki bana yas bağlıyor..

Toplanmış çevre, yan sanki insan seli
Elde siyah mendil, gözlerde kanlı yaş
Bu ne hal kardeş, sizler Ali, Veli
Son saat çalındı... ayrılık var kardeş!..

Bu gece hep dünden daha yaşlı, keder
Sılaya yolculuk var, gitmek günü
Çevre, dört yan karanlık, bu yol nereye gider?
Kayıptan bir seda, yolcu unut dünü...

Karanlığa dalıp, cananımı gördüm
Ayrıldığıımız yıl, yolumuz çok uzak
Ben de şu cismimi kefenledim dürdüm
Başıma yağın dolu, yağmur, tozak...

Geçti tükendiler ömrün yaz günleri
Yolumuz mekâna varılma günüdür
Bitti tükendiler baharın gülleri
Bu gece, bu gündüz ayrılık günüdür...
(24.12.2009)

Hüsnü AYDOĞMUŞ

ÖMRÜMÜZ ALDI

Ben kalbime yazdım o güzelim adını
Nice yıl yaşadık, yıllar ömrümüz çaldı
Artık kendi de yok, resmi söyler yâdını
Yalnızlık arkadaş, yeter kalbim bunaldı...

Her yanda hatıran her yanda güler yüzün
Rüyada, hayalde daima beraberiz.
Gece uykusu yok, gözyaşları gündüzün
Kol kola, yan yana albümleri süsleriz.

Sanki mazileri tek tek söylüyordu
Sabahlar, akşamlar başımdaki ak teller
Baktım da karşımda resminde ağlıyordu
Bitti, kapandılar sahneden tatlı yıllar.

Ah sorma halimi, ömrüm nasıl geçiyor
Ben bir avareyim, terki diyar olmuşum
Hatıralar rüya, görüntü de kaçıyor
Bırak da ağlayayım, ben dolmuşum...

Dokunmayın ona duvarda resmi kalmış
Çerçevesini süsle hayali de canlansın
Uçup giden yıllar çıksın, gitsin durmasın
Ey gönül yoldaşım, sensiz gönlüm gamlansın.
(28.05.2007)

AĞIN'DAYIZ!

Bedrettin KELEŞTİMUR

6 Nisan 2010 Salı günü Ağın'dayız!

Şair ve araştırmacı-yazar arkadaşımızla birlikte, 'ata yurduna merhaba...' diyoruz!

Bu şirin ilçemizin elbette ki, 60'lı yıllarını yani Baraj'ın yapımından önceki yıllarını da ve o göl havzasının oluştuğu yılların sonrasındaki Ağın'ı da gayet iyi biliyoruz...

Bir söz vardı özü ve aslı bizlere ait, "Ağınlı Çanakkale'de ve İstiklal Mücadelesinde kanını verdi... Gün geldi ülkenin kalkınması için de en büyük fedakârlıkta bulundu ve Türkiye'yi ışık seline boğan Keban Baraj Gölüne, canı gibi sevdiği toprağını verdi... Şimdi Ağınlı, haklı olarak 'yüzcürolümlüğünü' istiyor."

Köprü, bu şehrin veya bu coğrafyanın, **'hasret tüten ak duvağıdır.'**

Ağın Köprüsünün, 2001 yılında 'temelleri atıldı.' Suyun her iki yakasına ayakları da yerleştirildi! Aradan kaç yıl dersiniz; 'anaların dokuz doğurduğu' veya "sözü dokuz boğumda okuyabildiği dokuz tam yıl geçmiş..."

Ağın Kaymakamlığının bir kampanyası var, "Ağın'da sizin de dikili bir fidanınız olsun."

Biz ne diyoruz, "Köprümüzü geçip gelelim... Size sözüm var, o gün bir değil, Ağın'a on fidan borcumu burada kaleme almak istiyorum!"

***

Ağın ilçemiz, yeşilin ve mavinin en güzel tonlarını bir ışık yağmuru halinde gözüntüze ve gönlünüze yayan Anadolu'nun, 'cennetten bir köşesi' dir, diyebilirim...

Ağın ilçe Kaymakamı Erol Tanrıku, Ankara'da, Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nde yaptıkları konuşmalarında, 'hedef ve ilkelerini' vurguluyor...

Öncelikle, **'eğitim'** diyorlar! İnsanın, ailenin, neslin, kültürün ve çevrenin korunması diyorlar, **"Ağın'a bir Anadolu Lisesi ve Ağın'ın konumuna uygun bir yüksek okul!"**

Ağın'a yakışan hizmetin ilk basamağı...

İşin başında da, ortasında da, sonunda da, yazılarımıza dün nasıl devam ettiyse bugün de devam edeceğimiz, 'kırmızıçizgilerimiz' Ağın Köprümüzdür! Bu konuyu dün de heyecanlarımızı katarak kaleme almıştık; bugün de yarın da aynı tarihi yolculuğumuza devam edeceğiz!

Ağın, Karasu Vadisinin başladığı yerde, tarihi bir güzelliğe sahip bir şirin ilçemiz! Bu şirin ilçemizin Kaymakamı Erol Tanrıku'nu makamlarında ziyaret ettik!

Ağın'ı konuştuk... Tanrıku; Ağın'ı özümsemiş... Ağınla ilgili çok önemli konuları bizlerle paylaştılar!

Tanrıku, Ağın Kaymakamlığı İnternet sitesinde de belirtiyorlar, "2001 yılında çalışmalarına başlanılan Ağın ancak o tarihten bu tarihe bir çalışma yapılmayan Köprüsünün bu yıl yapımına kaldığı yerden başlanılacak."

Tanrıku çocuklarımızı, 'spora...' Gençleri, 'istihdama...' Ve Ağın'ı, 'bademin pazar merkezi' haline getirmeyi bizlere bir solukta anlattılar!

25 bin adet, 'badem fidanı...' ile beş yıl sonrasının tatlı düşlerini bizlerle paylaşıyorlar!

Buradan sağlanacak 250 milyar gibi bir gelirle daha güzel, daha üretken yeşil bir Ağın rüyalarını süslüyor...

Ağın Kaymakamı, "20-30 kişi bir araya gelirlerse konut yapılabilmesi için TOKİ ile görüşebiliriz" diyorlar!

"Ağın'da sizin de dikili bir ağacımız olsun" kampanyasında, **"500 bin çam fidanı"** hedefleniyor!

Doğunun en nazende ilçesi Ağın'da, dört önemli gıda maddesi; **Ağın leblebisi** ile **"nar, incir, üzüm ve badem..."**

Gün ortasında gittiğimiz Ağın'dan gün batımından önce ayrılıyor... Bahar müjdesi ile birlikte Ağın'dan mutlu ve umutlu olarak ayrıldığımızı söylemek isteriz.

Yurdanur Kabasakal Tulunay ile Söyleşi: DÜNYA KADINLAR GÜNÜ

Reha İLTER

Dünya Kadınlar Günü nedeniyle, ODTÜ Havacılık ve Uzay Mühendisliği Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Yurdanur Kabasakal Tulunay ile Dünya Kadınlar Günü ve bu bağlamda “Yönetim Kadının da Hakkıdır!” özdeyişi konusunda bir söyleşi yaptık. Söyleşinin ilginizi çekeceğini umuyorum.

Yurdanur Kabasakal
TULUNAY

- Sayın Tulunay, “Yönetim Kadının da Hakkıdır” özdeyişini biraz açar mısınız?

- “Yönetim Kadının da Hakkıdır” başlığındaki “da” takısı bile çok düşündürücü. Ben, insan eşitliğine inanıyorum, “haklar” yönünden. Bu nedenle, “yöneticilik” nitelikleri kadın ve erkek için de eşittir; eğer kişiye bağlı bir yetenek, beceri, eğitim, kültür ve özgüven varsa ve görev istenerek yapılırsa. “Sahiplenme”, soğukkanlı düşünme, görev sorumluluğu, yeniliklere uyabilme yeteneği, ülkü ve görev anlayışı, özeleştirme yapabilme, çalışkanlık... gibi nitelikler bileşenlerinde, istatistik olarak yaklaşırsa, genelde kadınlar erkeklerle göre daha üstündür. Kurtuluş Savaşı’ndan başlayarak Ulu Önder Atatürk, “kadın”ın özelliklerine karşın, toplumda itildikleri konumu değiştirebilmek için yasa karşısında eşitlik de içinde olmak üzere, “kadın” ögesini hep öne çıkartmıştır. Daha önemlisi, kadınlara duyduğu güven nedeniyle bunları yapabilmıştır ve onlara dayanmıştır. Toplumun hangi kesiminden gelirse gelsin, “kadın” da o dönemlerde bu güveni hak ettiğini her durumda göstermiştir. Şu anda da bizler bu güveni hak ettiğimizi göstermekteyiz.

- Yönetim kademelerinde, halen mevcut olan kadın-erkek eşitsizliği hakkındaki düşüncelerinizi alabilir miyim?

- Madem kadınlar bu özellikleri içeriyor, ne için mutlak bir dayanışmayla “hak” ettikleri konumu ele geçiremiyorlar ve neden “kadın-erkek” eşitsizliği sürüyor? Meslek yaşamım boyunca be-

ni hep şaşırntanlardan biri de bu olmuştur. Sonunda şöyle bir açıklama getirebildim: Yaşam, ana rahminde başlayan bir savaş, yarışma ortamı aslında. Bu ortamda bir kadın önce kadınlarla, sonra erkeklerle yarışmak zorunda bir anlamda. Erkekler için böyle bir zorunluluk yok. Tam tersine, özellikle yöneticilik söz konusuysa ana yarışma bileşenleri erkekler. Bu nedenle, kadın kadına güven duymuyor, kadın adaylara ya da kadın sözcülere destek vermi-

yor. Örneğin, yıllarca önce Cumhuriyet’in ilk bankalarından ünlü bir banka, üst yönetici kadrolarında kadınların haklarını kadro kontenjanıyla kısıtlamıştı. Çalıştığım birimdeki kadın arkadaşlarımı yüreklendiremedim. Tek başıma gidip onları, bankadaki hesabımı kapatmakla tehdit ettim, protesto ettim. Örneğin, “kadın kontenjanı” kavramı ve dilekleri, uygulaması da çok yanlış ve sakıncalı. Bir bölüm kadın kuruluşunun bunu desteklemesi de bence yanlış. Yasa ve haklar karşısında laik Cumhuriyet ilkelerinde zaten kadınların bu hakları var. Ama, eğitimsiz, dogmalarla yönlendirilen, bilinçsiz aile, toplum baskısı karşısında “bilinçli kadın” dayanışma platformları oluşturulamıyor.

- Kadının özgürleşmesinin bireysel ve toplumsal hayatımıza neler katabileceğini düşünüyorsunuz?

- Karl Marks, ‘Seçme Yazışmalar’ adlı kitabında şöyle diyor: “Kadının özgür olmadığı yerde erkek de özgür değildir.” Bu, benim 30’lu yaşlarımdan beri çok kullandığım bir deyiştir. İnanır mısınız, benim üniversite çevresinde bile bu deyişin anlamını anlamakta güçlük çeken erkekler çok!.. “Siyasi İslam” hareketlerinde bir simge haline getirilen kadının saç kapatmasını savunan kadın ve erkeklerin, böyle bir eylemin erkekleri de baskı altına aldıklarının farkında bile değiller. Özetle, kadınların etkinliğinin artmasının ve özellikle de yönetimde etkin olmalarının önü, kültürü-

müzdeki, iş yaşamındaki, siyaset ve devletteki önyarguların aşılarak açılmasıyla yalnız kadınların değil tüm toplumların özgürleşmesi sağlanabilecektir, kanımca.

Kadın haklarını ve kadını anlatan eserlerin çoğu, erkekler tarafından yazılıyor. Bir erkek de yazmış olsa Dr. Erdal Atabek'in "*Kışkırtılmış Erkeklik, Bastırılmış Kadınlık*" kitabını çok beğenerek okumuştum. "Sünnet" töreniyle "erkekliğe" adım atan erkek çocuk için törenler, eğlenceler yapılır ama "ergenliğe" erişen bir kız çocuğu için bu saklanacak, "kirlenme" olarak anılacak bir gelişmedir. Her ne kadar üretkenliği nedeniyle "toprak ana Kybele" dışı tanrı kutsaldır ama, yaşamdaki uygulamalarda kadınlık hep olumsuz bir dizi nitelikle baskı altında tutulur.

ABD'de genç bir öğrenciyken, Türk öğrencilerden birisi Amerikalı kız arkadaşını Türkiye'de otobüslerde elle sarkıntılık yaptıkları için evlenince Türkiye'ye götürmeyeceğini söyleyince alınmışım. "Annen, kız kardeşin, kadın akrabalarını niye düşünmüyorsun?" dedim. Doğduklarından beri birlikte büyüyen, okuyan, çalışan çocuklar, gençler, cinselliği doğal bir gelişim ortamı içinde öğreniyorlar. Kadının özgür olmadığı toplumlarda çoğu erkek, cinselliği "genelev" denen, her anlamda yıkıcı, yıpratıcı ortam ve deneyimlerle öğreniyor. Böyle bir toplumda büyümüş erkeklerin çok olduğu ortamlarda, kadının bir eşya, yalnızca bir cinsellik ögesi olmadığı nasıl doğru dürüst öğretilir? Böyle bir toplulukta mutluluk nasıl sağlanabilir?

Toplumların tarihsel ve sosyal gelişme süreçlerinde, 30-40 bin yıl önce Neanderthal insandan Homosapien insana geçerken öğrenme yetimizin de geliştiğini düşünelim. Taş Devri'nde, bebek bekleyen bir kadına göre avlanmanın kas gücüne daha çok bağlı bir öncelik olması, erkeğe bir anlamda üstünlük sağlıyor. Daha sonraları, savaşlar, bir erkek etkinliği olarak gelişiyor. Ama kas gücü pek başarı ölçüsü de değil. Beyin gücü, zekâ, akıllılık gibi nitelikler olmadan başarı elde edilemez artık. Araştırma toplumları bugün dünyayı yönetiyor, sömürüyor, teknoloji öncülüğünü yapıyor. Bu toplumlarda "beyin-yoğun" emek, "kas-yoğun" emekten daha pahalı. Bu nedenle, her ne kadar

yönetimde kadın hakları konusunda en ideal toplumlar olmasa da, bu toplumlarda kadın, bizim toplumumuza göre daha özgürdür.

- 8 Mart, Dünya Kadınlar Günü hakkında neler söylemek istersiniz?

- Örneğin 8 Mart, biçimsel bir kutlama günü olmamalı yalnızca. Böyle günler sivil toplum ve politik örgütlenmelerin başlatıldığı ya da bugünlerde başlatılmış olan örgütlenmelerin sürekliliklerinin ve etkinliklerinin irdelendiği günler olmalı.

- Kendi deneyimlerinize dayanarak, Dünya Kadınlar Günü hakkında okurlarımızla paylaşmak istediğiniz görüşlerinizi alabilir miyim?

- "Kendi deneyiminiz" başlığı ve bu söyleşinin konusu bana, "Elde ettiğim hakları nasıl kazandım?" sorusunu çağırırdı. Küçük bir kız çocuğu olarak okula başladığımda, bu, çok doğal bir "görev ve işlev" gibi algılanıyordu. Hiç, "kız çocuğu, ama iyi okuyor ama okusun mu?" ve bunun gibi ayırt edici kavramlar ve sorularla ailemde hiç karşılaşmadım. Ancak, 1996'da babam Hüseyin Kabasakal'ı kaybettiğimde, bir gece önce Mustafa Parlar Bilim Ödülü'nü almışım. Ve babamın ani yitimini duyduktan sonra şu anda kazanmış olduğum tüm mesleki kişiliğimin arkasındaki sürücü gücün babam olduğunu anladım. Ailem, aydın bir Cumhuriyet ailesiydi. Özetle, kadın-erkek eşitliğini ben önce ailemde, insana saygı olarak algıladım, yaşadım. Sonra, çok zor bir yolda, farkında olmadan hep yarıştım. Ben, hep "görev anlayışı", "ilkeler", "yurttaşlık sorumluluğu" ve "ulusal kimliğin bireysel kimliğin önünde olduğu" bir anlayışla koştum. Amaç, hep "nitelik" yarışmasıydı, parasal karşılık hep ikinci plandaydı. Araştırma, öğretim, eğitim benim seçtiğim meslek çizgisi oldu. Bugün geriye baktığımda ben "yarışmak" için değil ama "hedefe en iyi biçimde varabilmek" için ailemde gördüğüm gibi görev anlayışı hep önde olarak koştum.

Meslek yaşamım ABD, Avrupa, Japonya'ya içine de alan, Uzay Çağı'nın başlangıcını da içeren görevler, sorumluluklar ve hedeflere ulaşmayla geçti. Şu anda da geçmektedir. Bu nedenle, "referans sistemi" gerçeğini her koşulda yaşadım. Önce "Kadın olduğum için nerede mağdur oldum?"

diye sorarsanız; ODTÜ’de asistanken, Bölüm Başkanımız bir proje için önce erkek asistanları seçti, sonra bu seçilenlerden birisi son dakikada bu projenin gereği olarak ABD’ye gitmeyince, sanırım, bazı özelliklerim nedeniyle apar topar iki hafta içinde ABD’ye ben gönderildim. Yıl 1963’tü. Bu, benim mesleki kişiliğimde bir dönüm yılıydı. Bilimsel araştırma dünyasını keşfettim, eğitim sistemimizin eksikliklerini gördüm, hep erkeklerle çalıştım. Onların bir yerde üstünlüklerine hayranlık duydum, daha sonra İngiltere’de aynı pozisyonda çalıştığım bir İngiliz’in bana niye çok sert davrandığını öğrendim. Ama, kanımca gerçek neden benim daha başarılı olduğumun kendisine, üstümüz tarafından hatırlatılmasından çok, kadın olmamdı.

1973 yılında, İngiltere’deki görevimden istifa edip Türkiye’ye döndüğümde, ne acıdır ki başarılı bir kadının yaşamının çok zor geçebileceğini doğrudan algıladım. Tüm meslek yaşamımda ara ara 13 yıl yöneticilik görevi yaptım, son 7 yıl dekan olarak görev yaptım. Bu görevi bana layık gören bir kadın üst yöneticiydi. Böylece, daha önce kuruluş aşamasında da 8 yıl görev yaptığım ve sonra ayrılmak zorunda bırakıldığım bu fakülteye 7 yıl sonra bu kez ‘dekan’ olarak tekrar dönmüştüm. Ancak fakültenin ne kadar farklı bir nitelik ve nicelik görünümünde olduğunu çok üzümlere gördüm. İnanılmaz bir savaş vererek 7 yıl içinde “ABET” değerlendirme ölçütlerini karşılayarak çok farklı bir çizgiye sistemi oturtabildim. Başarımı, “metrik” anlayışıyla ispatlayacak birçok özellik, yaşam biçimi anlayışı yarattım. Bir kurumun, yönetim organları, uygulama ilkeleri vardır. Başarım bu nedenle bireysel değil, kurumsaldır benim yöneticilik ve görev anlayışında. Ancak beni destekleyen bir bölüm akademik ve idari görev arkadaşım bulduysa da kendimi hep yalnız hissettim, çeşitli saygısızlıklarla karşılaştım ve çok yoruldum. Fakat bana gösterilen tepkinin çeşitli nedenleri vardı, çünkü laik Türkiye Cumhuriyeti’nin bir kadımdım, benim için “görev” her şeyden önce geliyordu. İlkeleri uygulamada kararlıydım. Ama sanırım, gerçek neden başarılı bir kadın yönetici olmamdı. Birinin kendini değerlendirmesi, kendi

referans sisteminde yapıldığı için bu değerlendirilmenin nesnel ölçütlerde de bir başarı olup olmadığı sorgulanabilir. Ancak ben başarı ölçütlerimi uluslararası ortamda benimsenmiş olanlar içinden seçtim ve gene nesnel metrikleri göz önüne alarak bunlara ne derecede ulaştığımı ölçmeye çalıştım.

Yıllarca önce okuduğum, “Yaşam Size Ne İfade Etmeli?” adlı kitaptan aklımda kalan şuydu. Bir çocuğa ilk olarak öğretilmesi gereken üç öğe vardır: Bunları şöyle sıralayabiliriz; Yer Gezegen’inde sınırlı bir ortamda yaşıyoruz, Dışı ve erkekten oluşan iki türüz, birlikte yaşıyoruz, Yalnız yaşamıyor toplum içerisinde yaşıyoruz ve bu iki tür birbirini çeker.

Sanyorum, dogmalardan, çıkar ilişkilerinin öncelikli olduğu anlayışlardan uzakta olan bir düzen kurulursa, bu düzendeki insan topluluğunun mutluluğu ve üstün başarımı için doğal olarak, kadın ve erkeğin her düzeyde eşitliği ön koşul olacaktır. Ancak, eşitlik koşulları saptanırken uygulamada nitelik ve nicelik yönünden benzer standart düzeyler oluşturulmalıdır.

- Kadın özgürlüğünün toplumsal gelişmemize ne katacağını düşünüyorsunuz? Bunları kısaca açıklayabilir misiniz?

- Avrupa Birliği üyeliği istenirken Türkiye’nin genç nüfusu hep öne çıkartılıyor. Aslında, eğer “nitelik” yoksa “nicelik” bugün Türkiye’de yaşanan sancılı durumları oluşturuyor. “Demokrasi” sözcüğü yanlış yorumlanıp tehlikeli bir görüntü oluşturuyor. Genç nüfusumuzun geleceğimiz olmaları nedeniyle özellikle “kadın-erkek” eşitsizliği yönünden çok daha nitelikli ve eğitilmiş olmaları için her türlü önlem alınmalı. Genç nüfusumuzun sayısal üstünlüğüyle övünelim. Ancak bu nüfus, toplumsal gelişmemize katacağı güç ve devinim yönünden etkin kullanılamamaktadır. Bunun ana nedenlerinden biri de “kadınlar”ın edilgin durumda tutulmalarıdır.

- Sayın Tulunay, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi okurlarıyla görüşlerinizi paylaştığımız için size çok teşekkür ediyorum.

- Ben de tüm okurlara ve değerli hemşehrilerime teşekkür ediyorum ve Dünya Kadınlar Günleri’ni kutluyorum.

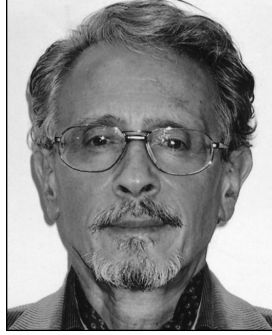
TÜRKÇEMİZ ÜSTÜNE

Nihat ASYALI

(Geçen sayıdan devam)

Yunus'un dünya görüşünün ne kadar aydınlık, duru ve ne kadar ilerici olduğunu şu dörtlük ne güzel açık ediyor:

*“Sen sana ne sanırsan
Ayrığa da onu san.
Dört kitabın manası
Budur eğer var ise.”*

Nihat ASYALI

Görüyoruz ki Yunus, din kitaplarında anlatılmak istenenleri dört dizede özetlemiş, dört dizeye sığdırmış. Şöyle ki: Sen kendin için ne istiyorsan, başkaları için de onu iste... Dört kitabı (yani Tevrat, Zebur, İncil, Kuran) ne diyor diye anlamak istiyorsan, işte budur anlattıkları. Akıllı olan, vicdanı olan, dürüst olan herkes de böyle düşünmez mi? Düşünür. Rahat bırakılsa, sağduyusuyla halkımız da böyle düşünür. Aslında Yunus ve öteki halk ozanlarımızın hepsi Anadolu halkının sözcüleridir.

Yunus için değer, insandadır. İyiliğin, doğruluğun özü insan olmaktır. En büyük günah insana kötülük etmektir. En üstün sevap mutlu etmektir. En değerli varlık insan ise, bilimin, ibadetin amacı insanı tanımak, insanı anlamaktır. Bütün bunları anlatan pek çok şiirlerinden bir kaçına bakalım:

*“İlim ilim bilmektir.
İlim kendin bilmektir.
Sen kendini bilmezsin
Ya nice okumaktır.”*

*“Okumaktan murat ne
Kişi Hak'kı bilmektir
Çün okudun bilmezsin
Ha bir kuru ekmektir...”*

*“Dört kitabın manası
Bellidir bir elifte
Sen elifi bilmezsin
Bu nice okumaktır.”*

Yunus, “ İlim kendin bilmektir.” diyor. Kendini bilmeyen boşa yorulur, diyor. Gerçek de öyle değil mi?.. Yunus Emre'nin öğretmeni Hacı Bektaşî Veli de öyle demiyor mu?

*“Hararet nardadır sacda değildir.
Keramet hirkada tacda değildir.
Her ne arar isen kendinde ara
Kudüs'te Mekke'de hacda değildir.”*

Ne diyor Hacı Bektaşî Veli? Sacın sıcaklığı kendinin değildir elbette. Onu ısıtan ateştir. Başında sarık, sırtında cüppe taşıyan hacıdan, hocadan, ermiş geçinenlerden keramet bekleme... Cüppe, sarık, sakal-makal bunlarla adam olunmaz. Ya nerede arayacağız marifeti, yeteneği? Kendimizde... Yani, insanın kendisidir değerli olan ve değerleri yaratan... Sen kendini bilmezsen, o zaman boşuna, Kudüs, Mekke diye hacca gitsen ne olacak.

Yunus diyor ki; insana değer vermiyorsan, onun kalbini kırıyorsan; senin namazın da boşuna!..

*“Bir kez gönül yıktın ise
Bu kıldığın namaz değil.
Yetmiş iki millet dahi
Elin yüzün yumaz değil.”*

Yunus, öte yandan da şöyle diyor; bir insanın gönlünü kazanmak, bir insanı mutlu etmek, bin kez hacca gitmekten daha iyidir.

“Yunus Emre der, Hoca
Gerekse bin var hacca
Hepisinden iyice
Bir gönüle girmektir.”

Uzun sözün kıyası; Yunus’a göre; güzel-
liklere sahip olmak, gerçeklere ulaşmak, ba-
şarılar elde etmek yalnızca insan emeği, insan
çabası ile olabilir. Bir düşüncesini de şöyle
dile getiriyor:

“Çeşmelerden bardağın
Doldurmadan kor isen
Bin yıl dahi beklesen
Kendi dolası değil.”

Büyük Yunus’tan başlayarak yüzlerce
halk ozanımız, dilimizi yüzyıllarca yaşatmış,
dilimize zenginlik katmıştır. Her birinden bi-
rer örnek almaya kalkışsak, Antolojiler dol-
dururuz. Bazı isimleri saymakla yetinelim:
Kaygusuz Abdal, Eşrefoğlu, Kazak Abdal,
Pir Sultan Abdal, Köroğlu, Âşık Kerem, Ka-
racaoğlu, Dadaloğlu, Bayburtlu Zihni, Dert-
li, Emrah, Âşık Veysel, Ali İzzet, Summani,
Ruhsati, Erzurumlu Emrah, Kul Himmet,
Seyrani ve daha niceleri...

Halk ozanlarının halkımızdaki yerini ve di-
limizdeki önemini anlatmaya son verirken,
Pir Sultan Abdal’dan da bir iki söz etmek is-
teriz... Neden dersiniz? Halkımız padişah-
tan, beyden, şeyhten, ağadan çok çekmiştir. Za-
man zaman bıçak kemiğe dayanmış, ayaklan-
maya zorlanmıştır. İşte, Pir Sultan Abdal hak-

sızlığa başkaldıran bir şairdir. Toprağı elinden
alınan, adaletsizliklere, zulümlere uğrayan
köylünün sözcüsü ve öncüsü olmuş, bu yolda
can vermiş bir inanç ve eylem insanıdır...

Pir Sultan Abdal bir halk ayaklanmasına
katıldığı ya da önderlik ettiği için Sivas’ta va-
lililik yapan Hızır Paşa tarafından astırılmıştır.
Pir Sultan’ın eylemi inancına dayanmaktadır.
İnancına öylesine bağlıdır ki, hiçbir güç onu
yolundan döndüremez. Şöyle seslenir:

“Kadılar, müftüler fetva yazarsa
İşte kemend, işte boynum asarsa
İşte hançer, işte kellem keserse
Dönen dönsün, ben dönmezem yolum-
dan.”

Pir Sultan onu astıracak olan Hızır Paşa’ya
meydan okurken de yine bu sarsılmaz inancı-
nı dile getirir:

“Hızır Paşa gibi zalim var ise
Ne yapayım benim de bir ahım var
Senin tuğlu padişahın var ise
Benim arkam kalem bir Allah’ım var.”

Görüldüğü gibi, Pir Sultan bir inanç ada-
mıdır. Şiirleri onun inancını dile getirmede bir
araçtır. Aynı zamanda o bir eylem adamıdır.
Eylemlerini de yine şiirleriyle destekler, anla-
tır, eylemlerinde şiirlerini kullanır.

Pir Sultan’ı bir inanç ve eylem adamı ola-
rak önümüzdeki sayıda incelemeye devam
edeceğiz...

(Devam edecek)

Değerli Okurlarımız,

Gelecek kuşaklara en büyük kültür mirası olarak bırakacağımız,
AĞIN DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ’nin
2009 ve 2010 yılları abone başlığı 30 TL’dir.

Bilindiği gibi, Dergimiz yalnızca abone bağışlarıyla yaşamını sürdürmektedir.
Bu durum dikkate alınarak, geçmiş yıllara ait abone bağışlarını hâlâ yatıramamış olan
okurlarımızın, eski ödentileri ile birlikte yeni abone bağışlarını

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği’nin
101843 no.lu Posta Çeki hesabına yatırmalarını önemle rica ederiz.

BABAM FUAT ERBEN

Şakir ERBEN

Babam; 1929 yılında Ağın'ın Vahşen (Şenpınar) Köyü'nde doğmuş. Babasının adı Hasan, annesinin adı ise Fatma Erben'di. Annesi, Ağın'dan gelin geldiği için 'Ağınlı Bacı' diye anılırdı.

Babam; Vahşen İlkokulu'nu bitirdikten sonra, büyüklerinin teşvikiyle Akçadağ Köy Enstitüsü'ne okumaya gidiyor ve 1947 yılında Akçadağ Köy Enstitüsü'nden mezun olan ilk öğretmenler arasında yer alıyor. İlk görev yeri, kendi köyü olan Ağın-Vahşen... Burada 2 yıl görev yaptıktan sonra, 1949 yılında yedek subay olarak askere gidiyor. Askerlik bitiminde tekrar Vahşen'deki görevi başına dönüyor. 1955 yılına kadar burada görev yaptıktan sonra, Ağın'ın Dingidar (Dibekli) Köyü'ne tayini çıkıyor. Dingidar'da 2 yıl görev yapıyor. Dingidar'ın, Ağın'a ve Vahşen'e uzaklığının yanı sıra o dönemlerde ulaşım olanaklarının yeterli olmaması nedenlerinden dolayı tayinini istiyor. Görev yeri bu kez, Ağın'ın Pağnik (Kaşpınar) Köyü. Pağnik'te tam 10 yıl görev yapıyor. O köyden, köylü de ondan çok memnun. Ancak, Keban Barajı'nın yapımı nedeniyle köyün suyun altında kalacak olması, zorunlu bir tayini tekrar gündeme getiriyor. Tayini bu kez Ağın-Andiri (Akpınar) Mahallesi'ne çıkıyor. Yıl 1968... Andiri'de birkaç ay görev yaptıktan sonra, tekrar kendi köyü olan Vahşen'e gelerek, burada 12 yıl daha görev yapıyor ve yaklaşık 31 yıllık hizmetin ardından, 1980 yılında kendi isteğiyle emekliye ayrılıyor.

Babam; görev yaptığı tüm yerlerde gerçekten köylüyle haşır neşir olmuştur. Köylünün her yönden, bilhassa ziraat ve hayvancılık konularının yanı sıra sosyal-kültürel ve ekono-

mik açıdan da bilgilenebilmesine katkıda bulunmuştur. Bunların ötesinde, öğrencilerinin dışında hemen hemen her kesimin değişik konularda akıl danışacağı, fikir alışverişinde bulunacağı biri olarak köylülerle devamlı ilgilenmiş ve her zaman en büyük destekçisi olmuştur.

Bundan dolayı, görev yaptığı hemen her yerde gerçekten çok sevilen, sayılan ve de aranan biri olmuştur. Mezun ettiği yüzlerce öğrencisinin içinden doktor, mühendis, hukukçu, öğretmen vb. çıkmıştır. Her öğrencisi kendisini bir öğretmen değil de sanki bir baba gibi sevmişlerdir. Buna ben oğlu olarak şahit olmuşumdur.

Şöyle ki; şimdi sular altında kalan eski Pağnik Köyü'nün yakınında Süderekle diye bir köy vardı. Bu köyde okul yoktu. Buranın insanları genelde sürücülükle geçindiklerinden ve bazı mevsimlerde başka yerlere geçici olarak göç ettiklerinden, çocuklarını pek okutmazlardı. Babam bu köylülerle çok mücadele ederek, hatta bazılarını yalandan tehdit ederek (Jandarmadan çok korktuklarından, 'sizi jandarmaya şikâyet edeceğim' diyerek) çocuklarının okumalarını sağlamış ve bunların çoğu hayatlarını kurtarmıştır. O çocuklar babamı, babaları gibi görmüşler ve her bayramda mutlaka aramışlardır.

Babamın, kendi ölçülerinde bir anlamda şairlik yönü de bulunmaktadır. Örneğin; görev yaptığı yerlerden biri olan Pağnik Köyü'nde, Keban Baraj Gölü sularının yıllar sonra belirli noktalara yükseleceğini ve köyü yavaş yavaş sular altında bırakacağını önceden sezinlemiş ve bunu, biraz duygusal biraz da mizahi bir dille "Ağla Pağnik Ağlayacak Gü-

Fuat Erben Ağın'daki bir bayram töreninde

nündür” adlı oldukça uzun olan şiirinde etraf-
lıca dile getirmeye çalışmıştır. Bu şiir, şimdi
sular altında kalan eski Pağnik'in; çeşitli yö-
relerini, bağ ve bahçelerini, çeşmelerini, çoğu
rahmetli olan kişilerini günümüze kadar taşı-
ması ve yansıtması açısından neredeyse bir
belge niteliğindedir.

Ondan, biz çocuklarına en değerli bir ar-
mağan olarak kalan şiirlerinin içinde Şenpı-
nar, Kaşpınar, Hıdıroz ve Andiri ile ilgili olan-
lar çoğunluğu oluşturmaktadır. Ayrıca, arka-
daşları ile aralarında yaptıkları taşlamalar da;
dostluğun, arkadaşlığın en güzel örneklerinin
sergilendiği ve mizahın doruğa ulaştığı güzel
örneklerdendir.

Zorunlu olarak Kaşpınar'dan, Kaşpınarlı-
dan ayrılmak onu gerçekten çok üzmüş ve yü-
rekten yaralamıştır. Duygularını yandaki şiir-
inde şöyle dile getirmiştir:

ELVEDA KAŞPINAR'A

*Duydum tayinim Akpınar'a yapılmış
Gidiyorum Kaşpınar'a elveda,
Köylülerin hep kaşları çatılmış,
Gidiyorum Kaşpınar'a elveda.*

*Tam on sene Kaşpınar'da yaşadım
Bu köyde hiç yabancılık duymadım,
Komşulardan usanmadım, doymadım,
Gidiyorum Kaşpınar'a elveda.*

*Okul da bana bakıp ağlıyor,
Öğrenciler yüreğimi dağılıyor,
Fırat nehri hazin hazin çağlıyor,
Gidiyorum Kaşpınar'a elveda.*

*Kasım Ağa acı acı öksürür,
Köylüye kızınca ateş püskürür,
Söğür, sayar Vahşenliyi küstürür,
Gidiyorum Kaşpınar'a elveda.*

*Hain Ömer idi benim yoldaşım,
Lütfi Dayı ise gizli sırdaşım,
Hacı Emmi, Abdul Emmi kardeşim,
Gidiyorum Kaşpınar'a elveda.*

*Elveda Kasım ile Hısm'a,
Ayşe Bacı ve kocası Hasan'a,
Seringel Nuri'ye ve karısına,
Receplere, Ahmetlere elveda.*

*Elveda et düşmanı Arab'a
Hasan Gedik hiç girer mi dolaba,
Hasan Hanay güzel çeker araba,
Embergeli ile İbrahim Emmi'ye de elveda.*

*Elveda diyecem Cam Mahlesi'ne,
Ömer arkadaşına ve hanesine,
Lütfi Çelik'e ve ailesine,
Pappa ile Hain Ömer'e de elveda.*

*Elveda Korkmazlara ve Arslanlara,
Nazmi Usta ile çalışanlara,
Muhtar eskisi Karahanlara,
Hacı Emmi ve eniştem Ağa'ya da elveda.*

*Elveda Hayri'ye ve annesine,
Mehmet Doydu'nun bir cümlesine,
Selçuk ile motorunun sesine,
Hamide'ye, Feride'ye, Gaib'e de elveda.*

*Elveda eniştem Bedri Fırat'a,
Kürt ile kocaya birlikte yata,
Emine Bacı'ya, Kemal Fırat'a,
Ömer Dayı ile ailesine elveda.*

*Artık bakmam sağıma ve soluma,
Evlisine, bekârına, duluna,
Allah sabır versin Erben kuluna,
Ölüsüne, dirisine elveda.*

*Yeter **ERBEN** yeter epey yorulduk,
Yoktur ki bu Köy'de sana darıldık,
Ne yapalım nasip bitti ayrıldık,
Elveda toprağına taşına da elveda.*

Babamın yazdığı şiirleri ufak bir kitap haline dönüştüren Pağnikli Mehmet Selçuk'un babam hakkında yazdıklarından bir bölümünü aşağıya aktarıyorum.

"Mesleği icabı 1957 yılında köyümüz olan Pağnik'e (Kaşpınar) tayin edildi. Kendisi komşumuz olan Vahşen Köyü'ndendir. Kısa zamanda birbirimize ısındık. Bir yandan 'Yavrularım' dediği talebelerini en iyi şekilde; aynı zamanda kötü şartlar altında yetiştirmeye çalışırken, bir yandan da kendi zevkine bizleri de katarak çeşitli eğlenceler tertip ediyordu. (Balık avı, müsamere, kır gezintisi, kırdaki yemek âlemi vb.) Okulu paydos edince, oğlu Şakir'i yanına alıp ufacak balık ağını ve heybesini omuzuna atıp Fırat'ın yolunu tutar. Yolda kimi görse ona takılır, onunla şaka yapar.

Havanın hafif güneşli gittiğini görsün, toplar talebelerini onlara hem hava aldırır

hem de çeşitli konularda bilgi verir. 3-5 genci bir arada görse onları eve davet eder. Birer çay ikram edip, sohbet ederler. Üç oğlu ve iki kızı vardır. Ailesi Fatma Hanım iyi kalpli bir kadındır, konuşmaları ile milleti şenlendirir.

Hocamızın sağa sola tekerleme ile çatmaları ömre bedeldir. Gayet yerinde lafını söylemesini bilir. Köylünün her derdiyle ilgilenir. Bizim dert babamız haline gelmiştir. En ufak bir sıkıntıda yanına koşarız. Derdimizi anlatırız.

Sevdiği şeyler: Balık avı, tekerleme, güneşli havada gezinti yapmak, dul kadınları birbirine bırakmak, ailesini kızdırmak, Kasım Karadağ'ı kızdırmak ve en büyüğü kimsenin gönlünü kırmamak.

Bu saydıklarım Fuat Hocamıza az denecek kadar azdır. Köyümüzün neşesi Fuat Hocamızın tayini bizleri üzdü. Bizden bu kadar... Kendisine, gittiği her yerde ve mesleğinde muvaffakiyetler diler, Tanrı'dan uzun ömürler niyaz ederim."

Babamın en sevdiği şeylerden biri de, gelen misafirlerini serpmesiyle balık avına götürerek ağırlamasıydı. Bu misafirler ilçeden gelen kaymakamından, öğretmenine kadar herkes olurdu.

Evet, özetle babam A. Fuat Erben, gerçekten mesleği boyunca hep; acaba öğrencilerim için, veliler için, gençler için kısacası görev yaptığı yerdeki tüm insanlar için faydalı ne yapabilirim diye düşünmüş ve hep bunu uygulamıştır.

Oğlu olarak benim belki hissi davrandığını düşünenler olabilir, ama görev yaptığı ve yaşadığı yörelerin insanları bunun böyle olduğunu bana hep anlatmışlardır.

Babamı, geçirdiği bir beyin kanaması sonucu maalesef 1994 senesinde kaybettik. Genç yaşında yitirdiğimiz; bizlere abi; anne ve babama evlat acısını yaşatan ağabeyim Hakkı, babam A. Fuat Erben ve geçen yıl kaybettiğimiz annem Fatma Erben, çok sevdikleri Şenpınar'ın mezarlığında şimdi yan yana yatmaktalar.

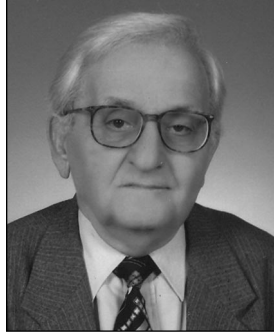
Ruhları şad olsun.

ANNEMİN SON ARZUSU

Behiç KÖKSAL

Babamın vefat ettiği 22 Temmuz 1967 tarihinden bu yana, her cuma günü Yarımcı'nın pazarına gider, köylülerin getirdiği en taze yiyeceklerle çantamı doldurur ve gece 23.30'da İzmit'ten kalkan Anadolu Ekspresi ile Ankara'ya gider ve sabah 07:30 'da annemin yanında olurdum. Dolabımı yiyeceklerle doldururdum ve arkasından hemen sorardım:

Behiç KÖKSAL

- Anne isteğin...

- Yok oğlum, sağ ol... derdi.

Bir gün yine aynı şekilde sordum:

- Anne ben gidiyorum, bir isteğin var mı?

- Oğlum sağ ol, var ama...

- Aması yok, söyle.

- Oğlum Ağın'a gitmek, çocukluk günlerimi anmak, babanızla geçen günlerimi tekrar yaşamak istiyorum.

- Anne o kolay, ama benim de şartım var.

- Neymiş o?

- Tek valiz.

- Tek valiz ne demek?

- Anne, sende bavul hastalığı var. Bir yere giderken bir yığın valizle gidersin. Döndükten sonra da unuttuğun yerlerden ben toplarım. Onun için tek bavul... Kabul edersen bir şeyler düşünürüm ben de. Yani tek bavula peki diyorsan dediğini yaparım.

Neticede o tek valizi kabul etti, ben de götürmeyi. Anneme unutamayacağı bir gezi programı planladım. O sıralarda Petkim'e yeni girmiş, İzmit'e yeni yerleşmişim. Böyle bir seyahat için en az on beş gün lazımdı. Dün işe girmiş adama da, 'gel sana on beş gün izin,' demezlerdi. En iyisi müdürüme işin hakikatini anlatıp, izin istemektir. Ben de öyle yaptım. Müdürüme:

- Sayın müdürüm, babam yakında vefat etti, annem yalnız kaldı. Onun içinde büyük bir özlem varmış. Çocukluk arkadaşlarını görmek, memleketini görmek istermiş. On beş gün izinle hepsini hallederim.

- Behiç Bey, on beş gün yeter mi?

- Programımı yaptım, yeter efendim.

- Gel şunu yirmi gün yapalım.

- On beş gün yeter efendim.

- Yarından itibaren on beş gün izinlisin.

Müdürüme teşekkürler edip, asfalta çıktım. O sıralarda İstanbul yolu, Petkim'in önündeki asfalttı. Tarih, 2 Ağustos 1969... Akşam eve döndüğümde seyahat biletlerim cebimdeydi. Bursa'ya kayıinvalidemi, eşimi ve kızımı bıraktım mı, bin uçağa, doğru Elazığ... Orada hasta olan ablam Nesibe'yi ziyaret edip, sonra Ağın'a gidip, daha sonra da otobüsle Diyarbakır' a... Annem, orada gelin gittiği evi bulup, hatıralarını tazelerdi. Oradan da yine uçağa bindirip, Ankara'ya getirirdim. Bu benim planımdı. Hakiki planı ise Allah çizmişti bile!

Ankara'ya iner inmez bir taksiye bindik. Şoför gideceği yeri ve annemin uçakla gideceğini de biliyordu. Biz istasyonu geçince, annem:

- Evladım, istasyon geçti, dedi.

- Biliyorum teyze, bineceğiniz vagonun yanında indireceğim sizi.

THY terminaline vardık.

- Oğlum, burası neresi?

- Anne, burası havayolları terminali. Allah kısmet ederse uçakla gideceğiz.

- Uçakla mı?

- Korktun mu?

- Niye korkayım oğlum, keşke baban da olsaydı...

Geniş pencereci Falcon uçakları, yirmi bir kişilik, küçük ama şirin uçaklardı. Biraz sonra hareket ettik. Annem pürdikkat pencereden bakıyor, bir yandan da hostesin getirdiği çay ile pastasını yiyordu. Hiç beklemediği bu seyahat hoşuna gitmesine rağmen, "Keşke baban da olsaydı," diyor, onsuz içine sindiremiyordu. Biraz sonra Kayseri'nin ufak havayolu terminaline girdik. Biraz sonra terminalin ho-parlöründen bir anons:

"Ankara'dan gelen sayın yolcularımız, kaptanımız gayri müsait hava şartları nedeniyle Ankara'ya dönmek mecburiyetindedir. Arzu edenler aynı uçakla Ankara'ya dönebilir."

Ben kendime göre bir program yapmışım. O programı bozar mıyım? Oradaki yolculara, arkadaşlara:

- Ben yolculuğa devam etmek zorundayım. Taksi tutup Elazığ'a gitmek istiyorum. Kaça gider bilmiyorum. İşine gelen benimle gelebilir, dedim.

Kayseri'yi iyi biliyordum. Baktım pırl pırl, bembeyaz bir Oldsmobil. Hemen açık pencereden uzanıp kornasını çaldım. Bir genç geldi:

- Buyur abi.
- Bu araba senin mi?
- Benim abi.
- Elazığ'a gider misin?
- Giderim abi.
- Kaça gidersin?
- 850 lira.

Oldsmobile arabanın sahibiyle Kayseri-Elazığ arası pazarlığını yapıp, terminale döndüm. Tayini çıkmış genç bir doktor hanım da bizle gelmek istediğini, fakat yolu bilmediğini söyledi. Memnuniyetle yardım edeceğimi söyledim. Ardından hastaneden yeni taburcu olmuş bir baba, refakatçi oğluyula aramıza katıldı. Bingöl'e tayini çıkmış doktor hanım ile

Elazığ'a gidecek baba-oğulu da alarak Kayseri'den hareket ettik. Gece tam yirmi dörtte Elazığ'a vardık. Hasta baba ve oğlunu evlerinin kapısının önünde indirdik. Ben annemi ve doktor hanımı o gece Karayolları'nda misafir ettim. Ertesi günü kahvaltıdan sonra doktor hanımı Bingöl otobüsüne bindirdim. Şoför arkadaşım, doktor hanımı söz verdiği gibi hastanesine kadar götürüp sertabibine teslim etmiş.

Yol arkadaşlarımızın dağıtımını tamamladığımızı göre annemle baş başa kalmıştık artık. Üç güne yakın bir süreyi ablam Nesibe ve annemle beraber geçirdik. Ablamın keyfine diyecek yoktu. Hastalığına karşın, gözlerindeki mutluluğu tebessümünden anlamak mümkündü!.. Ablamı Elazığ'da bırakıp, misafirhane-den ilişığimizi kestikten sonra, bir sabah vakti eski bir kamyonun şoför mahallinde Ağın'a doğru yola koyulduk. Saatler süren yorucu bir yolculuğun ardından, toza toprağa belenmiş bir şekilde Ağın'a vardık. Gençosman Sokağı'ndaki evimizde, o zamanlar teyzem Nermine Korkmaz ile eniştem Besim Korkmaz oturuyorlar ve çiftçilikle uğraşıyorlardı. Çocukları Demir, Demet ve Lale ile yıllar sonra bir araya gelebilmiş ve özlem gidermiştik. Ağın'da kaldığımız o üç dört günlük süre içerisinde, annemin yaşadığı mutluluğu anlatmaya kalemim yetersiz kalıyor. Nihayet Ağın'daki o tatlı günlerimiz bitti ve Elazığ'a döndük. Ablamı tekrar ziyarete gittik.

Öğleden sonra annemi alıp otobüsle Diyarbakır'a götürdüm. Gelin olarak gittiği eve... Geleceğimizi bildiklerinden şahane bir karşılama yaptılar. Annemi gelin gittiği evde üç gün misafir ettiler. Annem hiç beklemediği bu durum karşısında çok mutlu olmuştu. 17.30 uçağıyla Ankara'ya geri döndük. Annemi evine teslim edip, eşimle kızımı da Bursa'dan alıp evime geri döndüm. On beş günlük iznimin sonunda işimin başına dönmüştüm.

O da ben de mutluyduk.

M. Cavit Alpaslan ile Söyleşi

BİR KÖY ENSTİTÜLÜ, EĞİTİM DENETÇİSİ, YAZAR

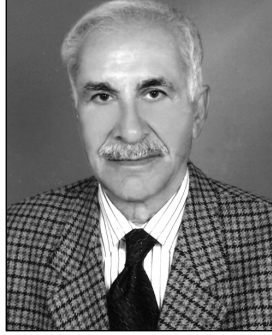
Nusret ERTÜRK

- Değerli öğretmenim, özgün yanlarıyla özgeçmişinizi anlatır mısınız?

- Elazığ'ın Ağın ilçesi'nde 1932 yılının gül ayında doğmuşum. Nüfus cüzdanımda doğum günüm belirtilmemiş. Gül ayının, mayıs ayı olduğunu sanıyorum. Yedi yaşındaydım babamı yitirdiğimde, İkinci Dünya Savaşı'nın karabasanı ülkemizi de sarımsı. O yaşma kadar bolluk içinde ailemizle çok mutlu yaşamıştık. O yıllar erkek gücü, yaşamın olmazsa olmaz koşulu. Ailenin dört çocuğundan büyük erkek çocuğu olmam; aile sorumluluğunu benim omuzlarıma yüklemişti. Bu sorumlulukla 1940 yılında ilkokula başladım. 1945 yılında bitirdim. İlkokulumuz bir akademi gibiydi. Çok iyi yetişmiştik. Öğretmenlerimiz, Cumhuriyetimizin bütün erdemlerini, Atatürk ve devrimlerini benliğimize aşılarmıştı. Ağınli üniversite öğrencilerinin katkılarıyla okulun sahnesinde devrimci tiyatrolarla birlikte Shakespeare'nin eserlerini de seyredebiliyorduk.

Okulu bitirince ailenin geçimine katkıda bulunmaya başladım. İki yıl bağda bahçede çalıştım. Öğretmenim Nuri Onat, benim kesinlikle okumam gerektiğini anneme söylediği zaman; annem gözyaşlarını tutamamıştı. O yıllarda Ağın'da ortaokul yoktu. Ağınli çocuklar civardaki şehirlerde ev tutup okurlardı. Ankara ve İstanbul'da yakınları olanlar da oraya giderdi. Benim bu olanaklarım da yoktu. Benim gibi yoksul Ağınli çocukların gidip okuduğu yer Akçadağ Köy Enstitüsü idi.

1947 yılının Eylül ayında Akçadağ Köy Enstitüsü'nde öğrenci olunca, kendimi, çok sıkı ve disiplinli bir çalışmanın içinde buldum. Köy

M. Cavit ALPASLAN

Enstitülerindeki eğitim; ulusal ve uluslararası basında çok tartışıldı. Onun için beş yıllık öğrenciliğimi anlatmayacağım. Burada, iş eğitimiyle disiplinli ve verimli çalışmayı öğrendim. Edebiyat, kültür ve güzel sanatlarda beynimi geliştirerek benliğimi buldum.

1952 yılında eşimle birlikte köy öğretmenliğimiz başladı. Köy öğretmenliğimiz çok başarılı geçti, ancak

devlet yanımızda değil karşıımızdaydı. DP iktidarı karabasan gibi üzerimize çökmüştü. Devrimci ve Atatürkçü öğretmenler süründürülüyordu. Yılmadık, korkmadık, çelimsiz bünye-mizle ilkelerimizden ödün vermedik.

1966 yılında Gazi Eğitim Enstitüsü'nü bitirerek Kırşehir'de ilköğretim müfettişliğine başladım. İsteğim dışında Sinop'a atandım. Köy Enstitülü olmam peşin suçluluğumun kanıtıydı. Soruşturmadan kurtulamıyordum. 1970 yılında değerli insan, Milli Eğitim Bakanımız İbrahim Öktem'in yardımıyla Ankara İlköğretim Müfettişliğine atandım. Emekli oluncaya kadar on bir yıl Ankara'da çalıştım. En verimli çalışmam Ankara'da oldu. Devrimcilikten, Atatürkçülükten hiç ödün vermediğim halde hiçbir soruşturma geçirmedim, ta ki beşli cunta gelinceye dek!

- Ne zaman sizinle karşılaşsam, Can Yücel'in "Hayatta en çok babamı sevdim" adlı o ünlü şiirinin iki dizesini anımsıyorum:

"Geldi mi gidici hep, hep acele işi! / Çağın en güzel gözlü maarif müfettişi"

İkinci dizeden esinlenerek, usuma damlıyor Cavit Alpaslan'ın görüntüsü: Çağın en güzel sözlü maarif müfettişi. Bana ve tanıdıklarınıza bu duyguyu veren özelliklerinizin köklerini anlatır mısınız?

- Benim için böyle bir duyguda olmanızdan çok mutlu oldum. Çevremdeki insanların böyle bir duygu içerisinde olduklarını bilemem. Güzellikleri tüm insanlarla paylaşmak yapımda var. Ne zaman ağlayan bir çocuk görsem, benim de gözlerimden yaş akar. Yoksul ve düşkün insanları gördüğümde; Reşat Nuri Güntekin'in deyimiyle: emellerimi, kalbimi küçük küçük parçalara ayırıp onlara dağıtıyorum. Bu yapımı bilenler, sizin duygularınızı paylaşabilir. Beni, Hasan Ali Yücel gibi büyük insanla birlikte anmanız, fazla bir övgü olmuyor mu?

- *Köy Enstitüsü kaynağından yetişen bir eğitimcisiniz. Köy Enstitülerini başarılı yapan başlıca eğitim, öğretim özellikleri nelerdir?*

- Birlikte üretmek, birlikte paylaşmak, vücut organlarını birlikte (beyin ve kas gücünü) geliştirmek Köy Enstitülerinin olmazsa olmaz ilkeleriydi. Bu ilkelerle yetiştik. Edebiyat, müzik, beden eğitimi gibi güzel sanatlarda çok iyi yetişmemiz görüş ve ufkumuzu genişletmişti. Bu yapı ve yetilerimize kendimizden de bir şeyler katarak çevremize verdik.

- *Ülkemizde, günümüz eğitiminin üç sorununu sıralar mısınız?*

- Deveye demişler ki boynun eğri, devenin neresi doğru ki?

İlk ve orta öğretimde çağdaş eğitimin hangi ilkeleri uygulanıyor? Minnacık çocuklar yarış atları gibi yetiştiriliyor. Çocuklar; çocukluklarını yaşamalı. Oyun, okuma ve yaparak öğrenme eğitimin ana ilkeleri olmalı. Akıl ve düşünceye ket vuran bilgiler müfredattan çıkarılmalıdır. Testli sınav sistemi tümüyle kaldırılmalıdır.

- *Bir an Milli Eğitim Bakanı olduğunuzu düşünelim. Öğretmene iletceğiniz sevindirici haberleriniz neler olabilir?*

- Öğretmene Atatürk döneminin saygınlığını verirdim. Mustafa Necati ve Hasan Ali Yücel'i örnek alırdım. Bu yanıtın yeterli olduğunu sanıyorum.

- *Yazmaya ne zaman, nasıl bir gereksinmeye başladınız? Yazdıklarınız ve yazacaklarınız hakkında bizi bilgilendirir misiniz?*

- Profesyonel bir yazar değilim. Öğretmenlik anılarımı anı-öykü halinde yazmayla başladım, eğitim ve öğretim hakkında belgesel makaleler yazdım, bunların birçoğu dergilerde yayımlandı. Gazete ve dergilere dünya görüşümü yansıtan yazılar yazmayı sürdürüyorum. Birkaç tane basılmış çocuk kitaplarım var. Basılmaya hazır anılarım ve de çocuk kitapları için yayınevi arıyorum. Şunu anımsatayım; Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nde yazı yazmam yazarlığımın gelişmesinde etkili olmuştur.

- *Kısa bir denetim (teftiş) anınızı anlatır mısınız?*

- Bizim anılarımız öğrenci ve öğretmen kaynaklı oluyor. Bu anıların birçoğu dergilerde yayınlandı. En çarpıcısı hem öğretmen hem de öğrenciyi ilgilendiren bir anım: 1971 yılının Mayıs ayında, başkentte bir okulunda beşinci sınıfı okutan bir öğretmenin teftişini yapıyordum. Öğretmen, varsıl bir yüklenicinin damadıydı. Altında son model bir araba vardı. Plan ve program hak getire... Kapıdan girip pencereden kaçır, okul müdürü de hep onu kovalardı. Bir bahar sabahı ilk saatte dersine girdim. Öğretmen ders anlatamıyor. Çocuklar, yılgın ve neşesiz. Böyle anlarda dersi ben alır, hem öğrencileri konuşturur hem de sınıfın başarı durumunu saptardım. Bunu denedim. Ön sıralarda oturan sarı saçlı, sevimli, küçücük bir erkek çocuk parmak kaldırdı. Ona söz verdim. Ayağa kalktı: beni azarlarcasına, "Siz ne yapmak istiyorsunuz, şimdiye kadar nerdeydiniz? Bu öğretmen, bize hiç ders vermedi, çoğu kez derse gelmez, geldiğinde de pencereden kaçardı. Biz bir şey öğrenmedik ki size yanıt verelim."

Buz gibi olmuşum. Öğretmen, benden sonra çocuğa neler yapmazdı ki? Çocuk, dayağı, hakareti göze almıştı. Onu okşayıp yerine oturttum. Teftiş bitmişti. Öğretmenle müdür odasına girdik. Müdürdan dilekçe kâğıdı alarak öğretmene uzattım. Hiç karşı gelmeden istifa dilekçesini yazdı, bir daha okula gelmedi.

- *Benimle söyleştığınız için size sonsuz teşekkür ederim.*

- Ben teşekkür ederim.

AĞIN VE AĞINLI ÖĞRETMENLERİN SORUNU

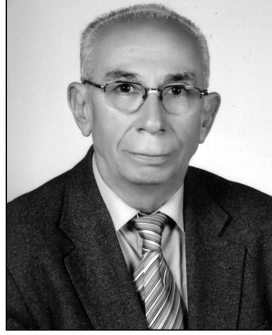
Ahmet DEMİRKOL

Şenpınarlı Öğretmen Nazım Erca'nın, 2002 yılında Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nde yer alan bir yazısında, Şenpınarlı 85 öğretmenin isimleri yayınlanmıştı. Yazıda unutulmuş ve yeni görev alanlarla birlikte öğretmen sayımızın bugün 95 olduğunu görüyoruz.

Şenpınarlı 18 değerli öğretmenimiz ebediyen aramızdan ayrıldı, yerleri cennet olsun. Halen 30 civarında emekli... 47 değerli öğretmenimiz de yurdun dört bir yanında görev yapmaktalar. Bu sayının daha fazla olduğu kuvvetle muhtemel... Şenpınar dışında; Beyelması, Akpınar, Bahadırlar, Başpınar, Kaşpınar ve diğer köylerimizin de yetiştirdiği öğretmen sayısının Ağın merkez dahil 1000 rakamının çok üstünde olduğunu tahmin ediyorum.

Öğretmenlerimizin bir kısmı ilk, orta, lise, bir kısmı da üniversitelerimizde görev yapmaktalar. Bu öğretmenlerimiz, tüm meslek dallarında ülkemize binlerce sayıda öğrenci yetiştirmişler ve yetiştirmektedirler. Öğretmenlerimizle ne kadar övünsek azdır.

Hepimiz biliyoruz ki bölgemizde ilk öğretmen yetiştiren okul, Akçadağ Köy Enstitüsü'dür. Daha sonra açılan Dicle Öğretmen Okulu ile diğer eğitim kurumlarından mezun olan öğretmenlerimiz, inandırması güç fakat gerçek bir hayat mücadelesi vermişlerdir. Mezuniyet sonrası ilk atandıklarında gitmek zorunda oldukları köylerin çoğunun yolu yoktur, patika yollardan 7-8 saatte köylerine vasıtasız gidebilmişlerdir. Bu köylerin suyu, elektriği, hatta ders yapacak okulları yoktur!.. Köy muhtarı öncülüğünde bulabildikleri derme çatma boş bir evde ders yaptıklarını anlatıyorlar. Düşünebiliyor musunuz, bu öğretmenler gittiği köyde nasıl görev yapacaklar? Yolu, okulu, kalabileceği evi, sağlıklı içebileceği suyu yok... yakacak odunu yok. Okul sobasına, öğrenci velileri sırayla odun getiriyorlar. Bu şartlarda görev üstlenen değerli öğretmenlerimiz; okulsuz köylerine okul yaptırmışlar, yaptırdıkları okullarına bin bir güçlükte öğrenci toplamışlar, sonra okuma yazmayı, Türkçe bilmeyenlere Türkçeyi öğretmişler, Atatürk

Ahmet DEMİRKOL

ilkelerini anlatmışlar... İnkâr edemeyiz, Türkiyemizde eğitimin temelini bu öğretmenlerimiz atmışlardır. Ülkemizin bugünkü eğitim seviyesine gelmesinde Ağınlı öğretmenlerimizin büyük paylarının olduğu bir gerçektir.

Ağın'ımız ve Ağınlılar, yetiştirdikleri bu evlatları ile gurur duymalıdır. İşte öğretmen yumağı olan Ağınlı öğretmenlerimizin birçok sorunları var. Birçok il ve ilçelerimizde Öğretmenevleri olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu kadar

öğretmeni olan ilçemizde maalesef bir Öğretmenevi yoktur. Bugün, Ağın merkez dahil, mahalle ve köylerinde evi kalmayan; çeşitli illerde ikamet eden, fakat özlemine çektiği yöresine gelip eşini-dostunu görüp dertleşerek, hasretini giderip, çevresini rahatsız etmeden gece kalabilecekleri yer, içebilecekleri sıcak bir çorba ortamını bulamadıkları için Ağın'a gelemeyen yüzlerce çalışan ve emekli öğretmenlerimiz var. Ev sorunu, Öğretmenevi sorunu, halen Ağın'da görev yapanın veya emeklinin de sıkıntılarıdır. Milli Eğitim Bakanlığımızın bu güzide topluluğa yardımcı olacağını umuyorum. En yakın Keban ilçemiz, Malatya ilimize bağlı bize en yakın kardeş ilçe Arapgir, yine Erzincan ilimize bağlı Kemaliye ilçelerimiz bu sorunları şu veya bu bir şekilde çözmüşler, ilçeye gelen misafirlerine kalabilecekleri bir otel veya Öğretmenevi'nde yöresel yemekleri ile misafirlerine hizmet vermekteler. Bu ilçeler halkını ve yöneticilerini kutluyorum.

Gönlümüz, Ağın'da da bir Öğretmenevi'nin veya bir misafirhanenin bir an önce hizmete açılmasıdır. Böyle bir tesise Ağın'da gerçekten ihtiyaç duyulmaktadır. Bu konunun bir an önce çözüme kavuşturulabilmesi hususunda; başta Kaymakamımız Erol Tanrıku olmak üzere, tüm görevlilerin üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getireceğine inanıyorum. Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği yöneticileri olarak bizler de kendilerine her zaman gerekli desteği vermeye hazırız.

Tüm okurlara sonsuz sevgi ve selamlarımı sunarım.

VELİ'NİN DÜĞÜNÜ

Hüseyin ATAİBİŞ

Yere göğe, dağa bayıra alav düşmüştü. Ortalık yanıp kavruluyordu. Sıcaktan serçe kuşları patır patır dökülüyordu. Günlerden cumaydı. Alime Ana erkenden kalktı. Gelip Hıdır Abdal'ın türbesindeki mum şamdanlarını toplayıp yerine koydu. Türbeyi her gün olduğu gibi süpürüp temizledi. Hıdır Abdal'ın sandukasına niyaz edip, hayır himmet dileyip, geldi evine.

Veli, Hüseyin, Hanife, Gülo uyuyorlardı daha, kıymadı uyarmaya. Yatsınlar dedi. El gibi ekin, otumuz yok ki erkenden kalkıp işe koyulsunlar. Oğlu Veli'yi sadece usulca sallayıp uyardı. "Ben şehere gidip, senin nişan hediyeni götürüp bizim Hıdır'a verem de işi sağlama bağlayak. Geç kalırsak tutup başka birine nişanlarlar kızı..." dedi.

Alime Ananın kocası İbrahim Dede, Divriği köylerindeki Talip'lerin yanlarına gitmişti. Evin işi gücü Alime Ananın üzerineydi. Kıl torbasını omzuna takıp, örgüsünü de eline alıp, "Ya pir ya hünkar siz güç kuvvet verin," deyip çıktı evden.

Alime Ana Arapgir kazasına şehir derdi. Kalaycı Hıdır akrabası olurdu. Senede birkaç defa Arapgir'e gidip Hıdır'ı, çocuklarını ziyaret ederdi Alime Ana.

Arapgir'in çarşısından geçerken çarşı esnafı Alime Anayı tanır, saygıda kusur etmezler, dükkânlarının önüne çıkıp hoş gelişler ederlerdi Alime Anaya. O da, "Sağ olun, var olun, Hıdır Abdal Sultan kârnıza bereketler vere," der, dualar ederdi.

Öğle yemeğinde Hıdır Ustaya kul kurbanlar oldu. Kuşağından bir mendile doladığı çeyrek altını çıkarıp Hıdır Ustaya verdi. "Kulun kurbanın olam Hıdır'ım. Bir an evvel şu altını kızın anasına gönder, sözü kes, bu işi fazla uzatmayalım. Veli'm dertli öten bülbül-

lere döndü, akşamlara kadar damlardan inmiy aşağıya. Ağzında sevda türküleri, gözü hep Gebik Köyü'ndeki İfakat gızda. Köyde ekin, harman bitince düğünü de tutarız. O zamana kadar benim herif de Talip'lerden dönmüş olur köye," dedi.

Alime Ana, "Yolcu yolunda gerek, üç saatte ancak köye varırım," deyip, Hıdır'ı, karısını, çocuklarını bir bir öpüp, vedalaşıp çıktı yola.

Köyde ekin, ot, harmanlar derken güz gelip çattı. Veli'nin düğünü için köycek, "Cem olup bir işin ucundan tutalım, İbrahim Dede-mizin oğlunun düğünüdür," deyip, köycek yardıma koşuyorlardı.

Babutçugil'in Abdullah'ı, Veli'ye sağdıç tayin ettiler. Abdullah'ın karısı Sevim'i de İfakat geline sağdıç tuttular. Kemancı Hüseyin de düğün için çalgı parası almadı. Tepte Köyü'nden gırnatacı Gani ile üç gün üç gece çalgı çaldılar. Köycek halaylar oynayıp, türküler söylediler. Görkemli bir düğün oldu.

Düğünün son günü düğün yemeklerini yiyenler İbrahim Dedeye, Alime Anaya, "Hayırlı, kademli olsun," deyip, işlerine güçlerine döndüler.

Akşama Veli'nin zıfak gecesi idi. Babutçugil'in sağdıç Abdullah ile köyün delikanlıları, güzel bir damat tıraşı yaptılar Veli'ye. Burma bıyıklarını yanmış badem yağı ile bir güzel yağlayıp, burdular. Gün battı, ay doğdu Ocak Köyü'nün üzerine. İbrahim Dede, Alime Ana, Fezo'nun oğlu Necati, Çavdargilin Mehmet, Kemancı Hüseyin, Allı Zeynap'ın evinde Veli'nin gerdek yemişini bekliyorlardı. Kemancı Hüseyin'e bir de çilingir sofrası kurmuşlardı Allı Zeynap'ın evinde.

Bir yandan da türküler söyleyip eğleniyorlardı. İbrahim Dede, oğlu Veli'yi everme-

nin mutluluğunu yaşıyordu. Kemancı Hüseyin'e güzel türküler çaldırıp söyletiyordu.

*“Kövenğin yollarında
Çimeydim göllerinde
İlik düğme olaydım
O yârin kollarında.*

*Kövenk yolu bu mudur
Testin dolu su mudur
Gittin ki tez galesin
Tez geldiğin bu mudur. ”*

Kemancı Hüseyin'in söylediği bu güzel türküyü oturanlar da katılıyordu. Söylenen bu türküler Yazılar'a aşağı akıp gidiyor ama, Veli'nin gerdek gecesinden bir türlü haber gelmiyordu. İbrahim Dedenin ağır ağır huzuru bozuluyor, kimseye belli etmemeye çalışıyordu. Vakit hayli ilerlemişti. Ay ağır ağır Göl dağının arkasından batıp köy karanlıklara belenirken, Veli'nin sağdıcı Abdullah, karısı Sevim'le beraber gelip müjdeyi verdiler.

Alime Ananın elini öpüp, gerdek yemişini de verdiler. Abdullah, İbrahim Dedenin elini öptü. İbrahim Dede, Abdullah'ın elini bırakmadı. Abdullah'ın kulağına gizlice bir şeyler söylüyordu. Abdullah güldü İbrahim Dedenin söylediklerine. O da kimsenin duymayacağına dikkat ederek İbrahim Dede'ye bir şeyler söyledi. “Küşneyi zor bulduk, zor zulüm halletti bilader işini...” İbrahim Dede uzun kır sakalını sallayarak, “Vellayzim, bu oğlan hiç bana benzememiş,” deyip, o da Abdullah'ı alnından öptü.

Vakit gece yarısı bulmuş, köy zifiri karanlığa belenmişti. Gölde kurbağalar viyaklıyor, arada bir Polen Yusuf'un iti türüyor, Asalkayalardan aşağıya tilki uluması sesi geliyordu. Veli'nin gerdek odasından yanan gaz lambasının ölü ışığı dar pencereden dışarı vururken, içeriden de Veli'nin, “Gu... Gu... Gurbanların olurum İfakat...” sesleri geliyordu.

DÖN GEL AĞIN'A

Ahmet SAMUR

Hasret yüklü yeşil dallar Ağın'da
Baldan tatlı sözler diller Ağın'da
Gönülden gönüle yollar Ağın'da
Kurban olam çağam, dön gel Ağın'a.

Payamlar, mişmişler dallarda kaldı
Bahçede güllerim sararıp soldu
Sesin duymayalı seneler oldu
Gadan alam çağam, dön gel Ağın'a.

Muratlar göl oldu, kayboldu çaylar
Tevenkler kurudu, bozuldu bağlar
Elleri bağrında bak anan ağlar
Kurban olam çağam, dön gel Ağın'a.

Bahane et şenliği Ağın'da bulun
Feribotu, köprüyü etme hiç sorun
Hasretle buluşsun anayla oğul
Gadan alam çağam, dön gel Ağın'a.

Bu sene gel bari gel de Ağın'a
Elim ayağıma yakayım kına
Alışsın belki hele bir sına
Kurban olam çağam, dön gel Ağın'a.

Duvar da asılı durur patiğin
Kemikleri çürüdü senin kutiğin
Gavur Moskof etmez senin ettiğin
Gadan alam çağam, dön gel Ağın'a.

Eritti gurbet yüreğimin yağını
Öksüz koydu Ağınlıyı, Ağın'ı
Heder etti yavrum gençlik çağını
Kurban olam çağam, dön gel Ağın'a.

Baykuş bile viraneme gelmiyor
Çok yalvardım Allah canım almıyor
Seni özlemeye takat kalmıyor
Gadan alam çağam, dön gel Ağın'a.

Okuyan ağlasın duyan ağlasın
Mektup yolla bari bilem ki sağsın
Yüzünü bir görem canımı alsın
Kurban olam çağam, dön gel Ağın'a.

YEŞİLAY HAFTASI

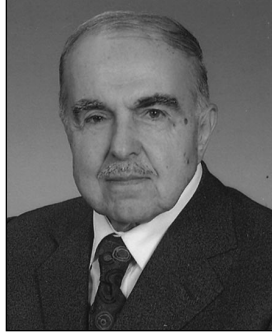
Dr. Nevzat İSPİR

Yeşilay; sigara, alkollü içki, uyuşturucu ve diğer kötü alışkanlıklarla mücadele eden, bütün zararlı alışkanlıklardan halkımızı korumak için çalışan bir cemiyettir (dernektir).

Ne zaman ve ne için kuruldu:

Birinci Dünya Savaşı'nda, bizi sömürge yapmak için, Çanakkale Boğazı'nı gemilerle geçerek o zamanki başkentimiz İstanbul'u almak kararı ile harekete geçen düşman, sayı ve teknikçe bizden çok üstün askeri güçlerle Boğaz'a saldırmış, ancak burayı koruyan yüce askerlerimizin inanılmaz kahramanlıkları verdiği çok çetin, çok kanlı savaşlar sonucu hezimete uğramış, başarısız kalmıştı. Askerlerimizin bütün maddi imkânsızlıklara, yokluklara rağmen bu zaferi kazanması, sahip oldukları manevi güç sayesinde olmuştu. Bu gücün kaynağı, o askerlerin devletine, bayrağına, dine, vatanına, şeref ve haysiyetine bağlılık şuuru ve imanı idi. Bu durumu fark eden ve bizi zilah zoruyla yenemeyeceğini anlayan düşman, kutsal değerlere bağlılığımızı zayıflatacak araçları kullanmaya, yani bizi içimizden çökertmeye karar verdi. Bunun yolu da halkımızı, özellikle gençlerimizi; alkol, uyuşturucu ve diğer kötü alışkanlıkların batağına sokmaktı.

Mondros Mütarekesi'nden sonra limanlarımıza gelen düşman gemileri, halkımızın pek de tanımadığı birçok alkollü içkiyi, özellikle alkol derecesi yüksek içkileri, bilhassa gençlerimize ulaşacak şekilde dağıttılar. Ülkemizde kısa sürede içki ve uyuşturucu alışkanlığı başladı. Memleketin bunu gören büyük insanların Şeyhülislam İbrahim Haydari Efen-

Dr. Nevzat İSPİR

di, Doktor Mazhar Osman ve arkadaşları önceleri gizli olarak "Alkol ve Uyuşturucu Maddelerle Mücadele Teşkilatı"nı kurdular. Daha sonra bu kurucular, 5 Mart 1920 tarihinde, "Hilal-i Ahdar Cemiyeti"ni resmen kurdular. Cemiyetin adı bir süre sonra "Yeşil Hilal," daha sonra da "Yeşilay" oldu. 20 Eylül 1973'deki Bakanlar Kurulu Kararı ile "Yeşilay" isminin başına "Tür-

kiye" kelimesinin konulmasına izin verildi. Merkezi İstanbul'da idi, halen de böyledir. 19 Eylül 1934'deki Bakanlar Kurulu Kararı ile de "Amme Menfatine Hâdim Cemiyet", yeni deyimle "Kamu Yararına Dernek" kabul edildi.

1946'da, Milli Eğitim Bakanlığı gönderdiği bir genelge ile okullarda Yeşilay kolu kurulmasını, toplumla ilgili çalışmalara bu kolun da katılmasını bildirdi. Böylece okullarımızda, özellikle martın ilk haftasında Yeşilay faaliyetleri kapsamında, sigara, alkol, uyuşturucudan korunma maksadı ile bilgiler verilmekte, çalışmalar yapılmaktadır. 1953'den beri her yıl martın ilk haftası, Türkiye çapında değerlendirilip, alkol, sigara ve uyuşturucuların zararları ve korunma yolları halka bütün yayın organları ile anlatılmaktadır. Yeşilay'ın 1924 yılından beri çıkan bir dergisi vardır. Ayrıca www.yesilay.org.tr isimli web sitesi hizmet vermektedir.

Türkiye Yeşilay Cemiyeti'nin 2008 yılında yeniden yazılan tüzüğü'nün 3. maddesi şöyledir: Derneğin amacı, yurdumuzda ahlakî ve kültürel bir kalkınma atmosferi içinde, içki, uyuşturucu ve sigara bağımlılığı gibi toplum ve gençliğin beden ve ruh sağlığını tahrip

eden bağımlılıklar yanında, kumar, fuhuş ve ekran bağımlılığı gibi gençliğe ve topluma zarar veren bütün zararlı alışkanlıklarla mücadele etmek, millî kültürüne bağlı nesiller yetiştirmek amacı ile kurulmuştur. İçki, uyuşturucu madde, sigara tüketimini ve diğer kötü alışkanlıkları, devlet organları ve sivil toplum kuruluşları ile de iş ve gönül birliği yaparak asgariye indirmektedir.”

Yeşilay, Türkiye'nin birçok il ve ilçesinde açtığı şube ve temsilciliklerle faaliyetini sürdürmektedir. Yeşilay'ın bütün çalışmaları, küçük ölçüdeki üye aidatları, çok sınırlı kira gelirleri ve sponsorların desteği ile yürütülmektedir. Devletin henüz bir fon desteği olmamıştır. Anayasamızın madde 58'deki ikinci paragrafında: “Devlet, gençleri alkol düşkünlüğünden, uyuşturucu maddelerden, suçluluk, kumar ve benzeri kötü alışkanlıklardan ve cehaletten korumak için gerekli tedbirleri alır.” denmektedir. Anayasanın bu maddesinden anlıyoruz ki, Yeşilay'ın gaye edindiği görevler aslında devlete verilmiştir.

Halen sigara, alkol ve uyuşturucu salgınının insanlığa getirdiği tehdit; tabii afetler ve hastalık salgınları dahil, bütün felaketlerden daha büyük ölçüdedir. Bu gerçeği düşününce Yeşilay'ın insanlık için ne kadar önemli bir hizmet verdiğini anlamış oluruz. Bu bakımdan halkımızın Yeşilay'a ilgi göstermesini, destek olmasını beklemekteyiz. Bu ilgi; Yeşilay gönüllüsü olarak, Yeşilay Gençlik Kulübü'ne girerek, Yeşilay tiyatrolarına katılarak, halen adı “Yeşilay Kulübü” olan okul Yeşilay kollarına katılarak, Yeşilay'a üye olarak, kurumsal üyelikler yaparak, Yeşilay dergisine abone olarak olabilir.

Tüm hemşehrilerim ile Ağın Düşün ve Sanat Dergisi okurlarına; sigarasız, alkolsüz günler diliyorum.

KADINLAR

Mustafa ŞAHİN

Bin sekiz yüz elli yedi yılında,
Başlamıştı savaşıma kadınlar!
Eşit haklar istemenin yolunda,
Adım adım ilerledi kadınlar!

Sözde değil özde eşit olmalı,
Adalet güzellik yerin bulmalı,
Toplum katında da yerin almalı,
Doğruyu, güzeli bulsun kadınlar!

Kimi anamızdır, kimi bacımız,
Uğrar haksızlığa olur acımız,
İçimizden gider mi ki sancımız,
Kötülerden uzak olsun kadınlar!

Vazgeçilmezi kadındır yaşamın,
İşi asan gelir elin tutanın,
Koruyucusu da odur vatanın,
Erkeğinin yanındadır kadınlar!

Çocuğu için de kol kanat olur,
Kendisi yemez, çocuğuna bulur,
Hasta olsa gül benizleri solur,
Vatanına feda olur kadınlar!

Şahin'im kadınlar yazmakla bitmez,
Asla kadın erkek ayrımı gütmeyiz,
Kadınını arka plana itmeyiz,
Sürgit önde olacaktır kadınlar!

Yavruağzı çocukluğunu boğan siyah gömleğiyle ve ağabeylerine özenip jöleyle havaya diktiği saçlarıyla makam koltuklarından birine yerleştirilmiş, o minik yüzü ilkokul öğrencisini görünce, kocaman bir “çocukluk” koştur yüreğimden. Günün anlam ve önemine ilişkin konuşma metnini okurken titreyen sesi, oturduğu koltuğa yabancılaştı. 23 Nisan şerefine yapılanlar, çocukları çocukluklarından uzaklaştıran girişimler, biraz buğulu, biraz tuhaf, biraz da kopuk geldi sanki özünden.

Doruk ÇAKAR

En kaba anlatımla ilk Büyük Millet Meclisi'nin açıldığı 23 Nisan tarihini Atatürk “geleceğin büyükleri” çocuklara armağan etti. Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı kutlanırken, zaman içinde kavramlar değişim gösterdi. “Bayram” kısmı “Nerede o eski bayramlar” oldu. “Ulusal egemenlik” meselesi apayrı. Ama en önemlisi çocukluk kendini kaybetti. Geleceğin büyükleri, çocukluklarını unuttu, büyükleşiverdi birden. Peki ne zaman çocukluğumuz kayıp gitti avuçlarımızdan? Dünyanın kirlendiğini fark ettiğimiz zaman mı?

Sevmenin ayıp olmadığı zamanlardı çocukluğumuz. “Ali, Ayşe’yi seviyor” yazılabiliyordu sralara, duvarlara... Ali ve Ayşe’nin ise bazen yüzü kızarırdı, bazen de bir hışımla bağırıp çağırırlardı belki yazılar yüzünden. Sevdiği ya da sevildiği için kötü kız ilan edilmeyordu Ayşe. Ne zaman ki sevmek, belli edilmemesi gereken bir duygu oldu, biz büyüdük.

Ağız çevresine yayılmış yarım kilo çikolatayı sildirmemek için annesinden kaçan çocuğun yaramaz gülümseyişidir çocukluk. Zaman geldi, çikolataya bulanmış yanakların yerini kibarlık gösterisine dönüşen profiterol yeme çabaları aldı, biz büyüdük.

Henüz yürümeyi yeni yeni öğrenirken sebepsiz yere insanların yüzüne bakıp, küçücük dudaklarımızla kocaman gülümseyebildiğimiz ve her dil çıkarana kahkaha atabildiğimiz dönemdir çocukluk. Ne vakit o masum gülümsemenin yerini, ciddiyet adına çatık kaşlar ve sert mimikler aldı, biz büyüdük.

Çocuktuk işte. Biraz bencil, biraz da acımasızdık belki. Tek derdimiz oyun oynamak olunca çabuk kaynaşabiliyorduk. Tekrar küsme hakkımız saklı

kalmak kaydıyla sık sık küstüp ardından barışabiliyorduk. İstemediğimiz insanlara yüz vermeme, konuşmama özgürlüğümüz vardı. Selam vermeye değmeyecek adamlara güler yüz gösterme zorunluluğumuz doğduğu zaman, biz büyüdük.

Eteğinin altından görünen beziyle, dünyadan bihaber şekerini yiyebilmenin sevimliliğidir çocukluk. Ya da bacaklarını toplamak zorunda olmamanın rahatlığıyla zıplayabilmektir. Altına çiş yapabilmek özgürlüğümüzden vazgeçip de,

gaz çıkarmanın bile ayıp olduğunu öğrendiğimiz zaman, biz büyüdük.

Çocukluk, dizlerimizde ve kollarımızda eksik olmayan yaralardı. Top peşinde koşmaktan ve bisiklet tepesinde gezinmekten vazgeçemedik yine de. Gazlı bezler yaralarımıza, anne şefkati gözyaşlarımıza merhem olurdu. Büyüdük sonra, bisikletin yerini otomobil, tenimizdeki sıyrıkların yerini kaportadaki çizikler aldı. Yara bantlarının yerine kasko primleri geçtiği zaman, biz büyüdük.

“Gerçek kötüler” sadece çizgi filmlerden ibaretti. Kötülük kavramını zihnimizde somutlaştıramadığımızdan, neyin iyi neyin kötü olduğunu ayırt etmek, hep büyüklere kalmıştı. İyilerin yerini kötüler; yüreğimizdeki sonsuz sevginin yerini şüphe duygusu aldığı zaman, biz büyüdük.

Gün geldi, 23 Nisan’ın bayram olduğunu unuttuk. Önce her yıl birbirinin tekrarı olan törenler angarya gelmeye başladı. Daha sonraki yıllarda hafta sonuyla birleşmesi tek derdimiz oldu. Çocuk bayramından geriye resmi tatil kaldığı zaman ve kafamızda üç günlüğüne de olsa şehirden kaçma planlarıyla turizm acentelerinin kapısını aşındırdığımız zaman, büyüdük işte.

Çocukluktan yetişkinliğe evrilirken insan olmaktan uzaklaşma duygusunu bıraktı bu yılki 23 Nisan. Büyük bir ciddiyeti ışıldayan gözlerine yerleştirmeye çalışan çocuk kaldı ortada. Büyümek istedi, büyüyemedi. Bir külah dondurma tadındaki günlerine de geri dönemedi. Bayramın öznesi çocuklar kalmadı artık. Geleceğin büyüklerinin hayatlarında, kocaman bir çocukluk eksik kaldı.

YENİ GÜNE MERHABA

Dilan ERSÖZ

Bulutlar Güneş'ten ayrıldı
Güneş yeniden parladı.
Doğa kapılarını yeni güne araladı
“Yeni güne merhaba.”

Üç ayın sonunda bitti bu hasret
Kalmadı karanlık, geldi asalet
Çocuklar günün ilk ışıklarıyla dışarıda
Çünkü, artık yok evlere esaret.

Karlar etraftan çekilince
Ağaçlar yeniden giyinince
Doğaya bir renk geldi
Çiçekler yüzünü gösterince.

Doğanın yeniden canlanışının göstergesi
Nevruz sevindirdi yine herkesi
İşte budur baharın belirtisi
“Yeni güne merhaba.”

(Bu şiir, 21 Mart Nevruz Bayramı münasebeti ile Elazığ Kültür İl Müdürlüğü tarafından düzenlenen Şiir Yarışmasında üçüncülük ödülü almıştır.)

ATA'M

İlke TOKER

Senden önce karanlıktı
Seninle hep aydınlandı
Doğduğun gün ülkem için
Mutluluk dolu bir andı.

Milletinin emrindeydin
Hep ülkenin derdindeydin
Gece gündüz hiç durmadan
Yenilikler peşindeydin

Bu mutluluk dalgalandı
Kartal gibi kanatlandı
Yurdumuza göz dikenler
Kaçmak için yer aradı.

Engelleri bir bir aştın
Yenilikte çığır açtın
Yıkılmış yorgun bir halktan
Güçlü bir ulus yarattın.

Unutmaz bu millet seni
Yaşatacak ilkeleri
Ülkemize göz dikenler
Alacaklar derslerini.

DAĞLARIN SEVGİSİ

Rümeysa KANKOÇ

Gözlerim esir düşmüş tatlı bir hayale,
Ayaklarımı yerden kesen bu mutlulukta,
Sanki var altımda toz pembe bir tayyare
Tüm umutsuzluklarım kayboldu sonsuzlukta.

Yüreğimi sarıp sarmalamış bir dağ esintisi,
Ruhumun derinliklerindeki coşkuyu okşayan
Diyardan diyara dağların cevherini taşıyan
Hasret yaralarının merhemi dağların sevgisi.

YAZARLARIMIZI TANIYALIM

Prof. Dr. Yurdanur Kabasakal TULUNAY

1940 yılında İstanbul'da doğdu. Doktora derecesini Birmingham Üniversitesi'nde 'Uzay Araştırmaları' dalında aldı.

1962 yılından itibaren ABD, İngiltere, Japonya ve yurtiçinde ODTÜ, İTÜ, Selçuk ve Fırat Üniversitelerinde öğretim-egitim ve araştırma etkinliklerinde bulundu. İTÜ'de; Öğretim üyeliği, Dekan yardımcılığı, Bölüm Başkanlığı, Fakülte Senatörlüğü, Anabilim Dalı Başkanlığı ve çeşitli Komisyon Başkanlıkları yaparak, İTÜ-UUBF Uzay Bilimleri ve Teknolojisi Bölümü'nü yaşama geçirdi. 1997-2005 arasında bu fakültede Dekan'lık yaptı.

Tulunay, Ariel 3 ve Ariel 4 uydularının Yönetim Kurullarında aldığı görevlerin yanı sıra "Yer'e Yakın Uzay Bilimi ve Teknolojisi" dalları ile son yıllarda Uydu ve Yörünge Dinamiği, Uzay Fiziği, Uzay Havası ve İletişimindeki Etkileri konularında da özgün araştırmalar yapmaktadır. Yaptığı 231 adet özgün yayınlarından 58'i; SCI'de taranan dergiler ile uluslararası hakemli dergilerde yer almaktadır. Diğerleri ise makale, hakemli bilimsel toplantı bildirileri ve ulusal yayın biçimindedir.

1996 yılında, ODTÜ Mustafa Parlar Vakfı Bilim Ödülü'nü aldı. Halen ODTÜ'de ders vererek, araştırmalarını sürdürmekte olan Tulunay, ayrıca Avrupa Komisyonu'nda ve AB'de Uzay konusunda üst düzey danışmanlık-proje hakemliği görevini de yürütmektedir.

Prof. Dr. Yurdanur Kabasakal Tulunay, Ağın-Müderis Hüseyin Efendi Mahallesi'nden Safiye-Albay Hüseyin Kabasakal'ın kızı olup, Prof. Dr. Ersin Tulunay ile evlidir.

H. Edip OĞUZ

1942 yılında Ağın'da doğdu. İlk ve ortaokulu Ağın'da bitirdikten sonra, Ankara Ticaret Lisesi'nden mezun oldu.

1958'de PTT Genel Müdürlüğü'nde göreve başladı. Askerliğinin bitiminde DSİ'de görev aldı ve sırasıyla; Keban, Bursa ve Şanlıurfa Atatürk Barajı'nda çalıştıktan sonra, 1990'da emekliye ayrıldı.

Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden Marife-Öğretmen Mustafa Oğuz'un oğlu ve gerçek bir Ağın sevdalısı olan H. Edip Oğuz, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Hüseyin ATAİBİŞ

1944 yılında Kemaliye'nin Ocak Köyü'nde doğdu. İlkokulu Ocak Köyü ve Aşutka'da bitirdi. Okumak istemesine karşın, o yıllarda yörede ortaokul ve lise olmadığından eğitimini sürdüremedi.

İstanbul'da çalışma hayatına atıldı. Çeşitli filmlerde figüranlık ve Avni Dilligil Tiyatrosunda oyunculuk yaptı ve Anadolu turnesine çıktı. 1970'de Almanya'ya işçi olarak gitti. Burada bir yandan çalışmalarını sürdürürken, öte yandan Ak Ajans muhabirliğini yürüttü ve çeşitli gazetelere kültürel içerikli yazılar yazdı. Kurduğu tiyatro grubu ile oyunlar sahnelledi ve çeşitli etkinlikler düzenledi. 1984'de Türkiye'ye geri dönüş yaptı.

'Almanya'da Bizimkiler' ve 'Hıdır Abdal Delisiz, Yol Çalışmaz Olmaz' adlı kitapları da bulunan Hüseyin Ataibiş, halen Kemaliye-Ocak Köyü'ndeki Kültür Bakanlığı Ali Gürer Müzesi'nde Müdür olarak görev yapmakta olup, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Dr. Mustafa ŞAHİN

1953 yılında Malatya-Yazihan ilçesinin Karaca Köyü'nde doğdu. İlkokulu köyünde, ortaöğrenimini Malatya'da tamamladı. 1978'de Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirdi.

Yedek subaylık hizmeti sırasında başlayarak; Kandıra, Şefaati-Kuzayca, Hekimhan-Ballıkuyu ve Malatya İnönü Üniversitesi'nde görev yaptı. 1993'de Uzmanlık sınavını kazanarak, İnönü Üniversitesi Halk Sağlığı bölümüne Araştırma görevlisi olarak atandı. İhtisasını takiben, Malatya-Yeşilyurt ilçesi ile Turgut Özal Tıp Fakültesi'nde çalıştıktan sonra, 2005'de emekliye ayrıldı.

2003'de Anadolu Üniversitesi İktisat Bölümü'nü de bitiren ve Malatya'daki çeşitli derneklerde aktif olarak görev üstlenen Dr. Mustafa Şahin, evli ve 3 çocuk babasıdır.

M. Şakir ERBEN

1956 yılında Ağın-Vahşen'de doğdu. İlk ve ortaokulu Ağın'da okudu. Elazığ Lisesini bitirdikten sonra, 1980'de Fırat Üniversitesi Makine Fakültesi'nden mezun oldu.

Askerlik hizmetini takiben, Güriş&Sun-Tek firmasının Çayırhan Termik Santrali montajında 3 yıl çalıştı. Daha sonra, Kutlutaş firmasının Kangal ve Kırıkale Termik santrallerinde 10 yıl ve Aydın Yazılım firmasında da 3 yıl görev yaptı. 1999'da TBMM, Milli Saraylar Daire Başkanlığında göreve başladı ve buradaki görevini sürdürüyor.

Ağın-Şenpınar Mahallesi'nden Fatma-Öğretmen Fuat Erben'in oğlu olan M. Şakir Erben, evli ve 1 kız çocuğu babasıdır.

FIKRALAR*

Uçak

İki Baskilli ilk defa uçağa binerler. Bir süre sonra pilot uçağın arızalandığını ve düşeceğini; herkesin önlemini almasını anons eder. Baskillinin biri başlar “ah-vah” etmeye. Diğer Baskilli de ona:

- Oğlum ne ah-vah edisin. Sanki babanın uçağı mı? der.

Balkon

Baskillinin biri evine balkon yaptırıyor. Ustanın cep telefonunu arar. Cep telefonundan, ‘Aradığınız numaraya şu anda ulaşamıyor’ diye bir ses gelir. Baskilli bu sesi, ustanın kızı olduğunu sanar ve:

- Babana söyle malzemeleri alsın, ücretini de taksitle vereceğim.

Bu arada telefondaki ses, ‘Aradığınız numaraya ulaşamıyor, lütfen bir süre bekleyip tekrar arayınız’, der.

Bunun üzerine Baskilli:

- Ee bacım, sen de heç beni dinlemisin ki...

Beyin fiyatları

Beyin ticaretinin yapıldığı yıllarda, alıcının biri bir dükkâna girer ve satıcıya beyin fiyatlarını sorar. Satıcı da tezgâhtaki beyinleri işaret ederek:

- Bu Palulu beyni; 10 Dolar, şu Madenli beyni; 20 Dolar, şu Harputlu beyni; 30 Dolar, şu da Baskilli beyni; 100 Dolar, demiş.

Müşteri, Baskilli beynini kasederek:

- Niye o kadar pahalı? diye sormuş.

Satıcı da:

- Çünkü o, 20 kişiden ortaya çıkarıldı! diye yanıt vermiş.

Farzet ki

Baskillinin biri yolda yürüyormuş. Kendisine otomobil çarpmış. Şoför demiş ki:

- Kardeşim! Ne işin var yolun ortasında?

Baskilli yanıtlamış:

- Farzet ki ben yolda bi ağacım. Sen niye dikket etmedin?

Eczacı

Eczanede işe başlayan Baskilli gençten, bir müşteri böcek ilacı ister.

Gencimizin cevabı:

- Böceğin neyi var ki?

Acıkmamışım, Susamışım

Baskilli bir hemşehrimiz İzmir’de dolaşırken karnı acıkır ve lüks bir lokantaya girer. Garson:

- Hoş geldiniz efendim, ne arzu edersiniz?

- Bana şöyle ekmeği bol bir buçuk Adana, yanında da bol salata olsun.

- Emredersiniz efendim.

Bu arada Baskilli hemşehrimiz masanın üzerindeki şişe suyunu açıp içer. Adana kebabın hazır olmasını beklerken fiyat listesi gözüne ilişir. Listeyi incelerken suyun bile paralı olduğunu görünce, kafasından içtiği su ile Adana kebabın parasını hesaplar. Üzerinde o kadar parası olmadığını anlayınca, hemen yerinden kalkarak kasaya gider:

- Bir şişe su içtim, hesabı alın.

Siparişi alan garson:

- Beyefendi, yemeğiniz çıkmak üzere.

- Gardaş ben meğerse acıkmamışım, susamışım, der ve durumu kurtarır.

Saat

Baskilli’nin birine saatin kaç olduğunu sorarlar. Baskilli de saate bakar. Saat dokuza bir vardır. Baskilli, ‘Saat dokuza bir var’ sözünü bir türlü söyleyemez ve saate bakarak:

- Hema hema, neredeyse...

Bu sırada saniyeler ilerler ve Baskilli birden:

- Dukuz, der.

*(İnternette alınmıştır.)

HABERLER

* Spor Toto Teşkilat Başkanlığı'nın destekleri ile 2009 yılında yapımına başlanan Ağın'daki futbol sahası yapım çalışmalarına devam ediliyor. Konu hakkında bir açıklama yapan Ağın Kaymakamı Erol Tanrıkulu; halkın daha rahat spor yapabilmesi amacıyla, futbol sahasının yanına ayrıca voleybol, basketbol, tenis, badminton sahaları ile yürüme parkurları yapılarak, spor aletlerinin konulacağını ve tesisin en kısa sürede hizmete açılacağını bildirdi.

* Ağın Kaymakamlığı, Badem Adasında (Sadi Kapısız Ormanı) 286 dönümlük araziye Ağın Belediyesi'nden 30 yıllığına kiralarak ağaç dikme kampanyasına yeniden start verdi. Mart 2010 ayında, bu alanda 8 bin adet badem fidanı ile 130 adet meyve ağacı dikimi gerçekleştirildi. Ağın Kaymakamı Erol Tanrıkulu, yıl sonuna kadar bu sahada 20 bin adet badem fidanı diki-leceğini, ayrıca elektrik-su getirilen bu mevkide en kısa sürede bir piknik alanı oluşturulacağını ve 130 m² büyüklüğünde bir misafirhane yapılacağını açıkladı.

* Ağın-Demirçarık Köyü'nün kanazilasyona kavuşturulması amacıyla 50 bin TL. ödenek ayrıldı ve proje çalışmaları ile ihale işlemlerin yapılması çalışmaları hızlandırıldı.

* Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği tarafından düzenlenen "Ağınlılar ve Ağın'ı Seven Dostlar" gecesi, 6 Mart 2010 Cumartesi günü 19.30-24.00 saatleri arasında Gazi Üniversitesi Teknik Eğitim Fakültesi Gazi Kültür Merkezi Salonu'nda yapıldı. Gece; Mustafa Ölmez'in klarneti, Turgut İkinci'nin defî ve davul eşliğinde; Ağın halaylarının çekildiği coşkulu bir şenliğe dönüştü. Asım Seyhun türküleriyle geceye ayrı bir renk kattı. Yaklaşık 300 dolayında hemşehrimizin katıldığı gecede ayrıca; Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi ile yöremize katkıda bulunanlar plakette ödüllendirildi. Rahmetli Mehmet Orhan'ın plaketi eşi Meliha Orhan'a Ağın Kaymakamı Erol Tanrıkulu, Altan İltar'ın plaketi Prof. Zafer Gençaydın, Prof. Dr. Zeki Hafizoğulları'nın plaketi Ağın Belediye Başkanı Mustafa Yentür ve İbrahim Taşbaşı'nın plaketi Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı Ahmet Deviren tarafından verildi.

* Ağın-Samançay Köyü'nden Dr. Fehmi Türker'in oğlu Barış Türker, 23 Nisan 2010 tarihinde İstanbul'da yapılan uluslararası yüzme yarışmalarında (11 yaş grubu); 200 m karışık stilde birincilik, 400 m serbest stilde ikincilik ve 100 m sırtüstünde üçüncülük derecelerini aldı.

Barış Türker'i kutlar, Türkiye rekorlarını kıracağı günlerin yakın olmasını dileriz.

* Ağın-Akpınar Mahallesi'nden hemşehrimiz Prof.

Dr. Zeki Hafizoğulları ile Doç. Dr. Muharrem Özen'in beraberce hazırladıkları "Türk Ceza Hukuku Genel Hükümler" ve "Türk Ceza Hukuku Genel Hükümler -Kişilere Karşı Suçlar-" adlı kitapları, U S A Yayıncılık tarafından yayımlandı.

Prof. Dr. Zeki Hafizoğulları'nı kutlar, yeni eserlerini bekleriz.

* Dergimiz yazarlarından ve hemşehrimiz Nihat Asyalı'nın, Toplu Oyunlar (Ateşle Oynayan, Rab Şeytana Dedi ki, Yunus Diye Görüldüm) adlı kitabı, Mitos-Boyut Yayınları tarafından yayımlandı.

Nihat Asyalı'yı kutlar, yeni eserlerini bekleriz.

* Ağın-Tataragaşı Mahallesi'nden hemşehrimiz Yılmaz Onay; Ankara Tiyatro Festivali kapsamında 30 Mart 2010 tarihinde Ankara-Öteki Tiyatro'da "Troya Savaşı" konusunda bir söyleşi yaptı. Söyleşinin ardından yazdığı "Prometheia" adlı tiyatro eseri sahnelendi ve kendisine plaket verildi.

Başka bir gün Derneğimizi ziyaret ederek hemşehrileriyle de özlem gideren Yılmaz Onay'a teşekkür ediyor, başarılarını kutluyor, yeni eserlerini bekliyoruz.

* Ağın-Bademli Köyü'nden Hacer-Hüseyin Karatepe çiftinin, 4 Mart 2010 tarihinde Ankara Fatih Üniversitesi Hastanesi'nde Eymen adını verdikleri bir erkek çocukları dünyaya geldi.

Küçük Eymen'e sağlıklar diler, Karatepe çiftini kutlarız.

* Ağın-Tataragaşı Mahallesi'nden Sevim-A.Tuncer Alp çifti; gelinleri/oğulları Zehra-Utku Mehmet Alp'in, 26 Mart 2010 tarihinde ABD'nin Milwaukee kentinde dünyaya gelen ve Beren Tuncer adı verilen torunları nedeniyle, torun sevgisini bir kez daha tattılar.

Alp ailelerini kutlar, küçük Beren Tuncer'e sağlıklar dileriz.

* Ağın-Müderriş Hüseyin Efendi Mahallesi'nden Emine-Mehmet Aydoğmuş'un oğulları, Öğretmen Saliha Aydoğmuş'un eşi, Turgay, Günerkan, Ergün, Osman ve Abdurrahman Aydoğmuş'un babaları, Dergimiz yazarlarından Öğretmen Hüsnü Aydoğmuş, 7 Mart 2010 tarihinde Ağın'da yaşamını yitirmiş ve ertesi günü orada toprağa verilmiştir.

* Ağın-Venk (Salkımlı) Mezrası'ndan Pakize-Osman Güler'in oğulları, Nezahat Tuncer ile Talat Güler'in kardeşleri, Ayşe Güler'in eşi, Ahmet Zeki ve Osman Güler'in babaları Albay Lütfü Güler, 20 Nisan 2010 tarihinde yaşamını yitirmiş ve aynı gün Ankara-Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

DOĞUMLAR

MAHALLE/KÖYÜ	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞ. TARİHİ
Samançay Köyü	Aslı KÖPRÜLÜ	Celalettin	Konak	21.09.2009
Saraycık Köyü	Celal İKİNCİ	Mustafa	Bağcılar	01.03.2010
Saraycık Köyü	Ayza ERZURUMLU	İbrahim	Elazığ	04.03.2010
Bademli Köyü	Eymen KARATEPE	Hüseyin	Çankaya	04.03.2010
Aşağıyabanlı Köyü	İ. Turan TOPALOĞLU	Oğuz	Malatya	05.03.2010
Öğrendik Köyü	E. Efe YILDIRIM	Faruk	Keçiören	05.03.2010
Dibekli Köyü	Bensu Beril KILIÇ	Hasan	Fatih	08.03.2010
Dibekli Köyü	B. Deniz YILDIZ	Tacetin	Sarıyer	08.03.2010
Balkayası Köyü	Eymen ERGÜL	Fatih	G.Osmanpaşa	10.03.2010
Altunayva Köyü	Sude ERDOĞAN	Murat	Bakırköy	11.03.2010
Samançay Köyü	Begüm ÖZER	Serdar	Melikgazi	12.03.2010
Altunayva Köyü	Görkem ERDOĞAN	Erkut	Güngören	13.03.2010
Altunayva Köyü	Nisanur ÖZEL	Osman	Bakırköy	14.03.2010
Modanlı Köyü	Eren AKKAYA	M. Yavuz	İzmit	15.03.2010
Bademli Köyü	M. Duru YILMAZ	Hurşit	Altındağ	16.03.2010
Saraycık Köyü	M. Fatih GÖZTOK	Nejat	Kadıköy	18.03.2010
Yedibağ Köyü	Belir ULUŞAN	Mustafa	Konak	18.03.2010
Pul Köyü	İbrahim YALÇIN	Orhan	Altındağ	21.03.2010
Pul Köyü	Betül KILINÇ	Ömer	G.Osmanpaşa	22.03.2010
Saraycık Köyü	H. Taha KOÇER	Sami	Malatya	22.03.2010
Saraycık Köyü	Kaan YALÇIN	Kenan	Bağcılar	29.03.2010
Bademli Köyü	E. Azra YALÇIN	İbrahim	Altındağ	26.03.2010
Dibekli Köyü	Yiğit SEZER	İsmail	Bakırköy	04.04.2010
Şenpınar Mahallesi	C. Ecrin USLU	Abdurrahman	Bakırköy	05.04.2010
Saraycık Köyü	H. Efe ERZURUMLU	Ramazan	Eyüp	05.04.2010
Akpınar Mahallesi	Yuşa KORKMAZ	Abdurrahman	Malatya	10.04.2010
Uzungil Mahallesi	E. Deniz AĞIN	F. Asım	Hatay	10.04.2010
Akpınar Mahallesi	Y. Eren DEMİR	Mustafa	Malatya	12.04.2010
Şenpınar Mahallesi	Ö. Sirac ÇEVİK	A. Cüneydi	Şanlıurfa	13.04.2010
Kuzgeçe Mahallesi	Doğu GÜNDÜZ	Erdem	Kocasinan	14.04.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	F. Tauna NERKİZ	O. Can	K. Çekmece	17.04.2010
Dibekli Köyü	Ceylin KILIÇ	Sedat	K. Çekmece	20.04.2010
Modanlı Köyü	K. Fatih YILMAZ	Atanur	Altındağ	20.04.2010
Balkayası Köyü	Zeynep ERDEM	Ferhat	Bahçelievler	23.04.2010
Öğrendik Köyü	Gökçe ÖZTÜRK	Serkan	Bahçelievler	24.04.2010
Yenipayam Köyü	Y. Elvin DOĞAN	Murat	Konak	29.04.2010
Hacıyusuf Mahallesi	Ela İKİNCİ	Aydemir	Şahinbey	29.04.2010
Şenpınar Mahallesi	Yusuf Emre YILMAZ	Hasan	Elazığ	29.04.2010

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağlıklar dileriz.

EVLENENLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLENENİN ADI SOYADI	EVLENME YERİ	EVL. TARİHİ
Beyelması Köyü	Nevra ÇAKARALMAZ	Mehmet ATA	Malatya	04.03.2010
Beyelması Köyü	Cihan YILDIRIM	Alev KARABULUT	Tarsus	12.03.2010
Akpınar Mahallesi	Ashihan ÇEKÜÇOĞLU	A. Bahadır ÖZZAPÇI	Battalgazi	19.03.2010
Başpınar Mahallesi	Mehmet YAVUZ	Sevim BALCI	Denizli	04.04.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	B. Özgür YANDIMATA	Deniz KOSTAK	Muratpaşa	04.04.2010
Modanlı Köyü	Erkan YILMAZ	Yasemin PASİNLİ	Çiğli	04.04.2010
Pul Köyü	Öznur YILMAZ	Fatih BEZMEZ	Ümraniye	04.04.2010
Dibekli Köyü	Sevda YÜCE	İsmail ÖZCAN	Fatih	08.04.2010
Samançay Köyü	Aynur ÖZER	Serdar ÖZTÜRK	Bornova	14.04.2010
Altunayva Köyü	Pınar BOZKURT	Cüneyt CAMGÖZ	Esenler	15.04.2010
Hacıyusuf Mah.	Mehmet ULAŞ	Makbule YILMAZ	Üsküdar	17.04.2010
Pul Köyü	Fatih GÜR	Meltem GÖL	Bağcılar	20.04.2010

Balkayası Köyü	Yunus ERDEM	Ayla ÖZCAN	Esenyurt	21.04.2010
Akpınar Mahallesi	Tanbey ÖZDİL	E. Gülden HEPŞEN	Beşiktaş	24.04.2010
Pul Köyü	Hicran CIRCIR	Harun BÖLÜKBAŞ	Üsküdar	25.04.2010

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Saraycık Köyü	Nurettin ŞAHİN	20.03.1954	Konak	23.10.2009
Demirçank Köyü	Rabia UZUNOĞLU	01.07.1922	Bağcılar	24.02.2010
Yedibağ Köyü	Behiye ORHAN	02.01.1938	Ağın	17.02.2010
Bükler Köyü	Mehmet ÖZCAN	20.02.1937	Bakırköy	26.02.2010
Dibekli Köyü	Erdal ÜSKÜNER	10.06.1964	Beylikdüzü	02.03.2010
Beyelması Köyü	Osman ARICAN	03.04.1938	Balçova	02.03.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	H. Hüsni AYDOĞMUŞ	19.05.1922	Elazığ	07.03.2010
Yedibağ Köyü	Bahaettin YILMAZ	09.09.1946	Şişli	10.03.2010
Saraycık Köyü	Mustafa KARAOĞLU	01.06.1933	Keban	11.03.2010
Beyelması Köyü	M. Ekrem CUMURCU	01.03.1926	Kartal	19.03.2010
Beyelması Köyü	Ayşe AKBAYIR	20.05.1931	Malatya	23.03.2010
Saraycık Köyü	İnci YALÇIN	12.05.1930	Eyüp	23.03.2010
Yenipayam Köyü	Ayşe AKBULUT	01.05.1928	Sultangazi	24.03.2010
Beyelması Köyü	Ahmet Ertuğrul OĞUZ	28.12.1951	Toroslar	27.03.2010
Şenpınar Mahallesi	Mehmet ÇELİK	14.03.1914	Çankaya	12.04.2010
Demirçank Köyü	Firdes ÖZDEMİR	04.04.1967	Elazığ	15.04.2010
Dibekli Köyü	Erdoğan YILDIRIM	05.05.1956	G. Osmanpaşa	16.04.2010
Balcılar Mahallesi	Asiye KAHYAOĞLU	05.06.1924	Çerkezköy	20.04.2010
Dibekli Köyü	İrfan ADIGÜZEL	01.12.1957	Maltepe	23.04.2010

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

D U Y U R U

Ağın Kaymakamlığı tarafından başlatılmış bulunan

“Ağın'da Sizin de Dikili Bir Ağacınız Olsun.”

kampanyası devam ediyor.

Bu kampanya çerçevesinde, 2009 yılı başından günümüze kadar Ağın'da

71 bin adet fidan (fidan-tohum) ile 130 adet meyve ağacı dikilmiştir.

Güzel Ağın'ımızın çevresini yeşile büründürecek olan bu projenin

sürdürülmesi amacıyla, Ağın Kaymakamlığı'nca Ağın - T.C. Ziraat

Bankası'nda 6827908-5005 no'lu hesap açılmıştır.

Değerli okurlarımızın bu kampanyaya katkılarını bekleriz.

Değerli Okurlarımız,

Çeşitli yörelerde; bulvar, cadde, sokak, ev numaralarında yapılan değişiklikler nedeniyle, adreslere gönderilen dergiler ilgililere ulaşmamakta ve kaybolmaktadır.

Değerli okurlarımızın olası adres değişikliklerini en kısa zamanda Derneğimize bildirmelerini önemle rica ederiz.